

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΓ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1956 | ΑΡΙΘ. 13

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τὸ πλοῖον τοῦ ὁποῖου ἐπέβαιναν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, διέσχισεν οὐριοδρομοῦν τὴν ἀνεμοτάρακτον θάλασσαν τοῦ ἑξαισίου Αἰγαίου. Καὶ παραπλευσαν τὴν ἱερὰν ἄκραν τοῦ Σουνίου, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποῖαν περίοπτος καὶ κατάλευκος ἐπυργώνετο ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπόντισεν, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον, τὴν ἄγκυράν του εἰς τὴν γραφικὴν παραλίαν τοῦ Φαλήρου. Ἐκεῖ, παρὰ τοὺς νεοσοῖκους, τῶν ὁποίων καὶ σήμερον εἶναι ὄρατὰ τὰ ἐρυμνὰ ἐρείπια, ἐνεωλκοῦντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ καταπλέουσαι τριήρεις. Τῆς ἐνδόξου τῶν Ἀθηναίων πόλεως ἡ δύναμις, ἀλλὰ καὶ ἡ πλουτοφόρος πηγὴ.

Ὀλίγαι ἀσφαλῶς στιγμαὶ ὑπάρχουν, τόσον καιρῖαι, καὶ τόσον κρίσιμοι διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ πεπωμένα τοῦ κόσμου, ὅσον ἡ στιγμὴ ἐκείνη, ποῦ ὁ θεοφόρος Ἀπόστολος ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν εὐγραμμὸν Ἀττικὴν.

Ἐμπνέει πάντοτε σεβασμὸν, καὶ μεταρσιώνει τὸ πνεῦμα ἢ θεὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἀκατανίκητος δὲ ἦτο τότε ἀκόμη ἡ γοητεία των. Καὶ τὸν θεῖον Παῦλον, ὁδοιποροῦντα πρὸς αὐτάς, ἰσχυραὶ τὸν συνεκλόνηζον συγκινήσεις, ἀνανεοῦμεναι καὶ πολλαπλασιαζόμεναι εἰς κάθε του βῆμα πρὸς τὴν «κατείδωλον» πόλιν.

Ἐψηλά, εἰς τοὺς γαλανοὺς οὐρανοὺς ἀκτινοβόλος ἔλαμπεν ὁ ἥλιος, σύμβολον καὶ ἀπέκασμα τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τῆς πόλεως. Καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἐκπάγλου Ἀκροπόλεως, φρουρούμενον ἀπὸ τῆς Παλλάδος του τὸ ἀκαταμάχητον δόρυ, ἐμάρμαιρε τὸ «ἰοστέφανον ἄστνυ», κομίστρα τῶν εὐγενεστέρων ἀθλημάτων τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ Οὐρανοῦ ἐκεῖνος. Εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ πνευματικοῦ κόσμου αὐτό.

Μέσα εἰς πυκνὴν νέφωσιν ἀμφιβολιῶν καὶ ἀναζητήσεων, ἐτρεμόσβυνεν τότε ὁ ἄστερι-

σμός τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ πάμφωτον ἀνέτελλεν τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεέμ. Καὶ ὁ ἀρχαῖος Κόσμος, μεταπίπτων συνεχῶς ἀπὸ τὴν Ἀπολλώνιον ὁρμὴν καὶ ἀνάτασιν πρὸς τὸ ὠραῖον καὶ τὸ Ἀληθές, εἰς τὴν ἀχαλίνωτον καὶ ἐκστατικὴν Διονυσιακὴν μέθην, εἶχε στραφεῖ πλεον ὀριστικῶς πρὸς τὴν σαγήνην τοῦ αἰσθησιασμοῦ. Καὶ τὰ θολὰ καὶ ἀκάθαρτα κύματα, κατερύπαιναν καὶ τοὺς ἀχράντους βωμοὺς τῶν οἰκογενειακῶν Ἐστιῶν, καὶ τοὺς σεμνοὺς καὶ ἠθοποιούς πατροπαραδότους θεσμοὺς τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ὅπως εἰς τὴν ἀρχουσαν Ρώμην, τοιοτοτρόπως καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τότε, ἕνα ἀηδιαστικὸν ἀμάλγαμα παντοειδοῦς ἀκρασίας καὶ ἀπανθρώπου σκληρότητος ἐκάλυπτε τὰς ληθαργούσας συνειδήσεις. Καὶ θλιβερὰ ἦτο ἡ πορεία τῆς ζωῆς, ποῦ ἄθεος, ἀδικαίωτος, καὶ ἀκαθαγίαστος, προσωμοιάζε πρὸς πρᾶσινον ἔλος ἀποσυντιθεμένων ἰδεολογιῶν, ποῦ ἐξεκόλαπτε τριγύρω του συνεχῶς τὸν καταλυτικὸν πυρετὸν τοῦ εὐδαιμονισμοῦ.

Σύννοος, ἐβάδιζεν πρὸς τὰς Ἀθήνας ὁ θεῖος Παῦλος. Εἰς κάθε στροφὴν δὲ τοῦ βλέμματός του, ἕνας κόσμος ἀφθάστου ὠραιότητος ἀνεδύετο ἔμπρὸς του. Καὶ ἐνετρόφα εἰς τὸ γλυκὸ καὶ μεθυστικὸν γόητρόν του. Τὸ πᾶν γύρω του ἐπλεεν εἰς ἕνα σέλας ἀκτινοβολίας. Καὶ εἰς τὰ βάθη τοῦ ἁγίου του στήθους «παρωξύνετο» καὶ ἐσκίρτα ὀδυνηρῶς ἡ καρδιά του. Διότι ἠσθάνετο ἐναργέστατα τὸ ψεῦδος καὶ τὴν φενάκην τῆς ζωῆς τῆς κλεινῆς αὐτῆς πόλεως, ὑπὸ τὸν πνευματικὸν οὐρανὸν τῆς ὁποίας εἶχεν πτερωθῆ τὸ ἀέτιον πνεῦμα του.

Ἐδῶ ἐσκέπτετο, εἰς τὸν τόπον αὐτόν, εἶπον τὴν τελευταίαν τους λέξιν ὄλαι αἱ θεωραὶ, καὶ ὄλαι αἱ ἀνήσυχτοι ἀναζητήσεις τῆς Ἀληθείας. Ἐδῶ κατέφθασαν, ἐξ Ἀνατολῶν, καὶ

πανταχόθεν, ὅλαι αἱ θρησκευτικαὶ χίμαιραι, χειραγωγούμεναι κάθε φοράν ἀπὸ ἐμπνευσμένων ὑποφήτας. Ὁ Ἑλληνικὸς ὅμως λαός, δὲν ἐπέτρεψεν ποτέ, νὰ καταλάβουν ἐξ ἐφόδου τὸ πνευματικόν του Πάνθεον. Ἀλλὰ ἀνέστειλε τὴν πορείαν τους. Τὰς ἀπεγύμνωσεν ἀπὸ τοὺς γοητευτικούς των πέπλους. Καὶ τὰς ἐψηλάφισεν. Τὰς ἐξήτασεν. Τὰς ἀνέταμεν. Καὶ λιχνισθέντα εἰς τὸν ἀνεμον τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ του τὰ κηρύγματά των, καὶ ἀνακραθέντα καὶ ἀναζυμωθέντα διὰ τῆς ἐρεῦνης καὶ τῆς συζητήσεως, διεμορφώθησαν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λόγον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ συμπύκνωσις τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ πνεύματός του. Καὶ κανεὶς ἄλλος λαός—ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἑβραϊκὸν—δὲν διηρθάνθη τὴν ἀλήθειαν τοῦ Ἐνός, Δημιουργοῦ τῶν πάντων, Θεοῦ. Καὶ μόνος αὐτὸς ὕψωσε βωμὸν πρὸς τὸν Ἄγνωστον Θεόν! Ὡ! καὶ ἂν ἦτο δυνατόν, ἐσκέπτετο, νὰ συμπλέξω εἰς ἓνα στέφανον πνευματικὸν τὴν δάφνην τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὴν ἐλαίαν τῆς Ἀθηνᾶς, μὲ τὰ πανεύουσμα καὶ πάναγνα κρῖνα τῆς Ἰουδαίας... Ὡ! καὶ ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ μουσουργηθῇ Ἑλληνιστὶ τὸ θεῖον Ἐὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Καὶ νὰ κατοικηθῇ ἡ Γῆ, ἕως τῶν ἐσχατιῶν της, ἀπὸ πνεύματα Ἑλληνικὰ καὶ Χριστιανικά... Ὡ! πόσος θὰ ἦτο ὁ θρίαμβος τοῦ ἀποκαλυφθέντος Θείου Λόγου... Καὶ τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Καὶ πόσον ἀπροσμετρήτως θὰ ἐδοξάζετο ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου!...

Καὶ μὲ τὴν ψυχὴν του ὀλόφλογον, καὶ καταλαμπομένην ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Δαμασκοῦ, ἐβάδισεν, καὶ ἀνῆλθεν ἐνθουσιώδης τὰς βαθμίδας τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὁμοιος κατὰ πάντα πρὸς ὑπέροχον παλαιστὴν, ἀπέναντι ἰσχυροῦ καὶ κραταιοῦ ἀντιπάλου, τὸν ὁποῖον θέλει καὶ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ καταβάλῃ, διὰ νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς συμπράκτορα καὶ ὡς συμβοηθόν...

Καὶ ἀπὸ τὴν ἐνδοξον ἐκεῖνην ἡμέραν, θριαμβεύτρια ἀνεπετάσθη εἰς τὸν θεῖον Βράχον, ἡ τρισαγία σημαία τοῦ μεγαλυτέρου πνευματικοῦ κινήματος ὄλων τῶν Αἰώνων. Καὶ μία νέα ἐποχὴ, ἡ ἐποχὴ τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς ἡμερωσεως, ἐγλυκοχάραξεν εἰς τὸν Κόσμον!

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Εἰς τὴν τηλεγραφικὴν ἐκκλήσιν τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, ὡς Προέδρου τῆς Π.Ε.Ε.Κ., διὰ τὴν ἀποσώβησιν τοῦ ἀπαγχονισμοῦ τῶν δύο Κυπρίων πατριωτῶν Καραολῆ καὶ Δημητρίου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας καὶ Πριμᾶτος πάσης Ἀγγλίας κ. Φ. Τζέφρου, ἀπήτησεν ὡς ἑξῆς:

Ἀνάκτορον Λάμπειθ

16 Μαΐου 1956

Μακαριώτατε,

Σᾶς γράφω διὰ νὰ Σᾶς γνωρίσω λήψιν τοῦ ἐπειγοντος τηλεγραφήματος, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀπεστείλατε τὴν 9ην Μαΐου. Μοῦ εἶναι τώρα πλέον ἀδύνατον νὰ διατυπώσω οἰαδήποτε σχόλια ἐπὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τώρα, ὡς καὶ πάντοτε, ἡ συμπάθειά μου διὰ Σᾶς ὄλους εἶναι ἔντονος καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας μου εἶναι νὰ δυνηθῶ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ συντελέσω εἰς τὴν ἐναρξιν τῆς ἀναδημιουργίας καὶ τῆς συμφιλώσεως εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον τόσον βαθέως κρατεῖ τὴν Ἐκκλησίαν Σας καὶ τὸν λαὸν τῆς Κύπρου ἐν ἀγωνίᾳ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸν λαὸν τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Πρέπει νὰ προσευχηθῶμεν καὶ σφόδρα νὰ ἐπιθυμήσωμεν ὥστε τὸ Ἄγιον Πνεῦμα νὰ θελήσῃ οὕτω νὰ κινήθῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ὄλων, ὥστε αἱ μελαιναι αὐταὶ ἡμέραι νὰ παρέλθουν διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Σᾶς γράφω μετ' ἰδιαίτερας χαρᾶς διότι μόλις ἔλαβον μίαν ἀναφορὰν ἀπὸ τὸν Καπὸν Waddams περὶ τῆς μεθ' Ὑμῶν συνεντεύξεως αὐτοῦ πρὸ μερικῶν ἡμερῶν. Ὅλα ὅσα μοῦ εἶπε ἦσαν ἀφορμὴ πολλῆς χαρᾶς καὶ ἐνθαρρύνσεως καὶ σᾶς εὐχαριστῶ δι' αὐτά. Μοῦ ἀπέστειλε τὰ μηνύματα τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἐκτιμῆσεώς Σας, ἅτινα βαθέως μὲ ἐνθέρωσαν, εἶμαι δὲ εὐτυχής, διότι μοῦ παρέχεται τώρα ἡ εὐκαιρία νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω καὶ προσωπικῶς καὶ νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι βαθέως ἐκτιμῶ τοὺς δεσμούς τῆς συναδελφότητος, οἵτινες μᾶς ἐνώνουν τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλλον ἐν τῇ ἐνότητι τοῦ Κυρίου καὶ Αυτρωτοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀγαπητός Σας ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Φ. Τζέφρου

Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας
καὶ Πριμᾶτος πάσης Ἀγγλίας
καὶ Μητροπολίτης

Εἰς τὸ γράμμα τοῦτο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταβρυγίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Δωρόθεος ἀπήγγειλε αὐτῷ ὡς ἀκολούθως:

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀθῆναι 21 'Ιουνίου 1956

Σεβασμιώτατε,

Πλήρης χαρᾶς, ἔλαβον τὸ γράμμα τῆς Ὑμετέρας Χάριτος, καὶ Σᾶς εὐχαριστῶ θεομῶς διὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς φιλαδέλφου συμπαιδείας Σας. Ἰδιαιτέρως ὄλως συνεικίνησεν τὴν καρδίαν ἡμῶν ἡ τόσον ἐντόνως ἐκδηλουμένη ἐπιθυμία Σας, νὰ συντελέσητε εἰς τὴν ἐναρξιν ἀναδημιουργίας καὶ συμφυλιώσεως διὰ τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον, ὡς γράφετε, τόσον βαθέως κρατεῖ ἐν ἀγωνίᾳ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ τὸν λαὸν τῆς Κύπρου, ἀλλὰ καὶ τὸν λαὸν τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Ἡδῆ, διὰ προγενεστέρως ἐκκλήσεώς μου πρὸς Ὑμᾶς, ἐπεκαλέσθη τὴν πολυτίμον ἐπικουρίαν Σας, καὶ ἐζήτησα τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἐξόχου κήρους Σας πλησίον τῆς Κυβερνήσεώς Σας, ὅπως ἀποτραπῆ ἡ ἐνέργεια, ἡ ὁποία βέβαιον ἦτο, ὅτι θὰ ἐπλήγωνε βαθύτατα τὸ συναίσθημα τοῦ λαοῦ μας, καὶ θὰ διηύρνε τὸ τόσον ἀδοκῆτως διανοιγὲν χάσμα μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν λαῶν μας.

Ἀνισχυρῶς δὲν εἰσηκούσθημεν ἀμφοτέροι. Ἐολος δὲ ἀπεδείχθη ὁ ἐπιζόμενος ἐκ τῆς πολυτίμου Ὑμῶν βοήθειαν καὶ παρεμβάσεως λογισμὸς. Καὶ ἡ κατάστασις, ὡς προεβλέπομεν, ἐπεδεινώθη, καὶ ἐπιδεινωῦται ἀνὰ πᾶσαν παρερχομένην ἡμέραν. Καὶ ἀυτόχροσμα, «ἐπ' ἀκανθῶν κείμεθα, ἐπὶ κρημνῶν ἰστάμεθα, καὶ ἐπὶ ἐπάλλεων πόλεων περιπατοῦμεν».

Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει, Σεβασμιώτατε, τόσον ἀγία καὶ τόσον κρυσταλλίνης ἠθικῆς διανόειας ὑπόθεσις, ὅσον τὸ αἴτημα τῆς αὐτοδιαθέσεως τοῦ ἀδελφοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Οὐδέποτε δὲ διανοήθημεν, ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν τοῦτο νὰ προκαλέσῃ τόσον ὀξεῖαν ἀντίθεσιν τῆς Κυβερνήσεώς Σας, ὥστε νὰ κατολισθήσῃ αὐτὴ εἰς ἔκτροχιασμοὺς ἀπαράδεκτους, καὶ οἱ ὁποῖοι εἰς τοὺς κρισίμους αὐτοὺς καιροὺς μας, ζημιῶνουν βαρῦτα τὸν Χριστιανικὸν μας πολιτισμὸν.

Κατ'ὄνομα εἶναι διὰ τοῦτο ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καθ' ὅσον εἶναι πρᾶγμα ἀκατανόητον δι' αὐτὸν ἀντιδικία τοῦ κατὰ τοῦ εὐγενοῦς Ἀγγλικοῦ Ἐθνικοῦ, ἢ πλειοψηφία τοῦ ὁποῖου αἰσθάνεται, ὅτι ἀπὸ πεποιθήσεως, δὲν ἀντιτάσσεται εἰς τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Κύπρου.

Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίῃ ἄλλως. Διότι ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐπίστευσε πάντοτε ὡς τὸ στεφάνωμα, τὴν κορυφήν, καὶ τὸν ἀνώτατον σκοπὸν τῆς ζωῆς. Ἡ δὲ Ἀγγλικὴ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας προεξάρχετε, κατανοοῦσα, ὅτι τὸ θεῖον σχέδιον τοῦ Κόσμου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιη-

θῆ με ἀνθρώπους δούλους, πρωτηγωνίστησεν πάντοτε διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ὡς ὑπεράτης ἠθικῆς ἀξίας. Καὶ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν τῆς καθοδήγησιν ὁ Ἀγγλικὸς Λαὸς ἠγγίθη προσφάτως τοῦ Κόσμου, διὰ τὴν συντριβὴν τῆς Χιτλερικῆς βίας.

Τὸ ἴδιον δέ, ὡς γνωρίζετε, ἐπραξε πάντοτε καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, με συμπαραστάτην καὶ ἐμψυχωτὴν τοῦ τὴν Ἐκκλησίαν του. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ὑπῆρξεν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς στίβος δυναμικῆς πνοῆς καὶ ἐνεργείας τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ ἀνεπεπταμένον πεδίον ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον, τὸ πνεῦμα συγκρονοσθὲν ἐκάστοτε μετὰ τὴν ὄλικην βίαν καὶ μετὰ τὴν ἀναγκαιότητα, ἐπεκράτησε πλήρως. Γνωρίζομεν καλῶς, ὅτι ἡ προάσπισις τῆς καὶ ἡ ἀπαίτησις τῆς γεννᾶ τὴν τραγικότητα καὶ τὰς ὀδύνας τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ, ὅπως καὶ Σεῖς, δὲν ἐγνωρίσαμεν καὶ ἡμεῖς ποτὲ τὸν δισταγμὸν. Οὔτε ἀντιπαρήλθομεν ἐμπρὸς τῆς, χάριν τῆς ἡσυχίας καὶ τοῦ εὐδαιμονισμοῦ μας. Καὶ ἡ Ἑλλάς μετεβλήθη συχνότατα εἰς ὀλοκαύτωμα χάριν τοῦ ἰδανικοῦ τῆς.

Διὰ τοῦτο, ὄχι μόνον συμφωνῶ μεθ' Ὑμῶν, ὅτι πρέπει συνεχῶς νὰ προσευχόμεθα, ἵνα τὸ ἅγιον Πνεῦμα θελήσῃ νὰ κινήθῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ὄλων, ἀλλ' ἐπικαλοῦμαι καὶ πάλιν τὸ ἐξόχον κήρος σας, διὰ νὰ σταματήσουν αἱ ὀμαδικαὶ κινήσεις, καὶ αἱ δειροτομῆαι καὶ αἱ ἀγρόναι καὶ αἱ βάρβαροι ἐπιθέσεις τῶν ἀλλοθρήσκων Τούρκων κατὰ τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν, αἱ μελαναὶ δηλαδὴ ἡμέραι, ὅπως σεῖς ἐπιεικῶς τὰς χαρακτηρίζετε, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ γαλήνη εἰς τὴν μαρτυρικὴν Κύπρον, ἀποκαθισταμένον τοῦ δικαίου τῆς. Ἐπειτα ἀπὸ τόσον ἀπροσμέτητον σπονδῆν αἰμάτων καὶ τῶσας θυσίας, χάριν εἰς τὰς ὁποίας καταχωρήθη διὰ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ο. Η.Ε. τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἐλευθερίας, εἶναι ἀπαράδεκτος σήμερον ἡ ἀρνησις του. Καὶ οὔτε εἶναι νοητοὶ συμβιβασμοί, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ ὑπολογισμοὺς θολοῦς. Θὰ ἦτο τοῦτο, πρὸς ζημίαν γενικωτέραν τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Διὰ τοῦ κ. Κανὸν Waddams διεβίβασα τὰ μηνύματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς βαθείας ἐκτιμῆσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἐνισχύῃ τοὺς περαιτέρω δεσμοὺς μας. Πέποιθα ὅμως ἀκραδάντως, ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὰς Διοικήσεις τῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι βραδυπόρως ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς ἀρχικῆς διαιρέσεώς των, ἢ ὁδὸς τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως τῶν Χριστιανικῶν λαῶν, καὶ ἡ στάσις πρὸς ἀλλήλους ἢ ὁποία θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ Χριστιανικὴν ἀγάπην, εἶναι ἐκείνη ἢ ὁποία θὰ προαγάγῃ τὴν τόσον ποθητὴν πνευματικὴν ἐνότητά τους, καὶ θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἑνωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν διακαῶς ἐπιθυμοῦμεν καὶ εὐχόμεθα.

Τῆς ὑμετέρας Χάριτος ἀγαπητὸς
ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† Ὁ Ἀθηνῶν Δωρόθεος

ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πατριάρχης Μόσχας και πάσης Ρωσίας

Αλέξιος

'Ελέω Θεοῦ Πατριάρχης Μόσχας και πάσης Ρωσίας

Δωροθέω

Μακαριωτάτω 'Αρχιεπισκόπῳ 'Αθηνῶν
και πάσης 'Ελλάδος

"Αγιον ἀσπασμὸν ἐν Κυρίῳ ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστῷ!

'Ελάβομεν τὸ Εἰρηνικὸν Γράμμα τῆς 'Υμετέρας Μακαριότητος, περὶ τῆς ἐκλογῆς 'Υμῶν ὡς 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν και πάσης 'Ελλάδος, μετὰ τὴν ἐκδημίαν πρὸς Κύριον τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου 'Υμῶν Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου Σπυριδωνος.

Τὴν ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ 'Αγίου Πνεύματος ἐμπνευσθεῖσαν και κανονικῶς θεμελιωθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, περὶ τῆς ἐκλογῆς και καταστάσεως 'Υμῶν, χαιρετίζομεν γηθοσύνως μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἀρχιποιμένων και ποιμένων και ἀναπέμπομεν ὕμνον και εὐχαριστίαν εἰς τὸν Κύριον και Σωτῆρα, "Οστις τὸ πᾶν οἰκοδομεῖ και κατευθύνει ἐπ' ἀγαθῷ τῆς 'Αγίας Του 'Εκκλησίας.

'Η 'Υμετέρα συνεχῆς και γόνιμος διακονία τῆς 'Αγίας 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας ἀποτελεῖ στερεὰν και ἀσφαλῆ ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐνθερμον και καρποφόρον δρασὴν 'Υμῶν ἐν τῇ νέᾳ ὑψηλῇ και ὑπευθύνῳ διακονίᾳ.

Παρακαλῶ τὸν Πανάγαθον Παντοκράτορα, ὅπως ἐνισχύη και στηρίξῃ τὴν 'Υμετέραν 'Αγιωσύνην ἐν τοῖς ἔργοις 'Υμῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς 'Αγίας 'Ελληνικῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἡ ἡμετέρα Ρωσικῇ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία εἶναι ἰσχυρῶς συνδεδεμένη δι' αἰωνίων δεσμῶν ἀμετατρέπτου ἀγάπης και ἀδελφότητος, πρὸς χαρὰν δὲ τῆς ἁγίας 'Ορθοδοξίας, ἡ ὁποία πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἔχει ἀνάγκη ἐνισχύσεως τῶν δεσμῶν τῆς ἐνότητος και τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν κατὰ τόπους 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν. Διὰ τὴν ἐνότητα αὐτὴν ἐδέετο ὁ θεῖος, 'Αρχιποίμην Κύριος ἡμῶν 'Ιησοῦς Χριστός: «Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί Σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς» ('Ιωάν. 17,11).

Εἰς τὴν ἐδραίωσιν αὐτῆς τῆς εὐλογημένης ἐνότητος συνεργοῦν, κατὰ τὰς ἡμέρας μας, κυρίως ἀπ' εὐθείας σχέσεις μεταξὺ τῶν κατὰ τόπους 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ πραγματοποιηθοῦν ὑπὸ διαφόρους χρησίμους πρακτικὰς μορφάς, ἀρχῆς γενομένης διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀμοιβαίων φιλικῶν ἐπισκέψεων τῶν ἀρχηγῶν τῶν 'Εκκλησιῶν ἢ ἀντιπροσώπων των και ἀπεσταλμένων των.

Εἴθε νὰ παρηγορῇ ὁ Κύριος τὴν 'Αγίαν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν εἰς πολλὰ ἔτη διὰ τῆς πρωθιερα-

ρχικῆς Σας διακονίας και βοηθῇ τὴν 'Υμετέραν Μακαριότητα νὰ ἐκτελῇ εὐσεβῶς τὸ θεῖον θελήματι ἀνατεθέν 'Υμῖν ὑψηλὸν ἱερὸν ἔργον.

'Αδελφικῶς περιπτυσσόμενος τὴν 'Υμετέραν 'Αγιωσύνην, ἀνεκλαλήτῳ ἐλέει τοῦ Κυρίου, διατελῶ μετ' ἀτρέπτου πρὸς 'Υμᾶς ἀγάπης και πάσης ἀφοσιώσεως.

21η Μαΐου 1956

† 'Ο Πατριάρχης Μόσχας και πάσης Ρωσίας
ΑΛΕΞΙΟΣ

Τυφλίς, 2 'Ιουνίου 1956

Καθολικὸς Πατριάρχης
Πάσης Γεωργίας

'Αριθ. Πρωτ. 111.

Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον 'Αθηνῶν
και πάσης 'Ελλάδος
Κύριον Δωρόθεον

'Ελάβομεν τὸ ἀπὸ τῆς 12 'Απριλίου 1956 'Υμετέρον εἰρηνικὸν γράμμα. Τὸ γράμμα αὐτὸ περὶ τῆς 'Υμετέρας κανονικῆς ἐκλογῆς και ἀνωψώσεως εἰς τὸν 'Αρχιεπισκοπικὸν Θρόνον 'Αθηνῶν και δλοκλήρου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος ἀνεγνώσαμεν μετὰ χαρᾶς εἰς συνεδρίαν τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου και δεόμενοι ἠὲχαριστήσαμεν τὸν Θεὸν τῆς εἰρήνης και τῆς ἀγάπης διὰ τὴν εἰρηνικὴν ἐκλογὴν τοῦ Προκαθημένου τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας, ἀξιωτάτου διαδόχου τοῦ ἐν Θεῷ ἀναπαυθέντος 'Αρχιεπισκόπου Σπυριδωνος.

'Εγὼ και ἡ 'Ιερὰ Σύνοδος χαιρετῶμεν 'Υμᾶς, Μακαριώτατε, μετὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν χάριν τοῦ Θεοῦ και ἱκετεύομεν τὸν πανοικτίρμονα Θεόν, τὸν ἀνωψώσαντα και τοποθετήσαντα τὴν 'Υμετέραν Μακαριότητα ἐπὶ κεφαλῆς τῆς 'Αγίας 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, νὰ κρατῇ ἐν τῇ δεξιᾷ Αὐτοῦ τὴν καρδίαν και τὴν διάνοιαν 'Υμῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς εἰς τὴν 'Υμετέραν Μακαριότητα ἐμπιστευθείσης 'Εκκλησίας και πρὸς δόξαν Αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ γράμματος ἐτελέσαμεν δοξολογίαν ὑπὲρ τῆς υγείας και τῆς εὐτυχίας τῆς 'Υμετέρας Μακαριότητος και τῆς ἀνθήσεως τῆς ἐμπιστευθείσης 'Υμῖν 'Εκκλησίας και ἐφάλομεν τὸ «Εἰς πολλὰ ἔτη», εἰς δὲ τὸν ἀείμνηστον ἐν Θεῷ ἀναπαυθέντα 'Αρχιεπίσκοπον Σπυριδωνα ἐφάλομεν τὸ «Αἰωνία ἡ μνήμη».

Τῆς 'Υμετέρας Μακαριότητος ἀδελφός
και συλλειτουργός

ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ Γ'

Καθολικὸς Πατριάρχης πάσης Γεωργίας

ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΧΙΣΜΑ

'Εξ άφορμής τής 900ής έπετείου τοῦ μεταξὺ τής 'Ορθόδοξου 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας ἀφ' ἑνός καὶ τῆς Δυτικῆς 'Εκκλησίας ἀφ' ἑτέρου (1054-1954) σχίσματος, ἀντηλλάγησαν ἐπιστολαὶ ἐπὶ τοῦ θέματος μεταξὺ τοῦ τῆς ἱ. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αμερικῆς Θεοφιλοστάτου 'Επισκόπου 'Ελαίας καὶ Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Βοστώνης κ. 'Αθηναγόρου Κοκκινάκη καὶ τοῦ ἐν Ἀδς "Αγγελος Ρωμαιοκαθολικοῦ 'Επισκόπου Καρδινάλιου Μακεντάταρ. 'Η ἀπάντησις τοῦ 'Ορθοδόξου 'Επισκόπου πρὸς τὸν Ρωμαιοκαθολικὸν συνάδελφόν του ἔχει ὡς ἑξῆς :

Σεβασμιώτατε,

'Εν χαρᾷ πολλῇ ἐδεξάμην καὶ ἐμελέτησα τὰ περίπυστα γράμματα τῆς 'Υμετέρας Σεβασμιότητος, τὸ τε ἀπὸ 20ῆς 'Ιουνίου καὶ τὸ ἀπὸ 9ῆς 'Ιουλίου 1954. Δι' ἀμφοτέρα ἀπευθύνω πρὸς 'Υμᾶς εὐχαριστίας καὶ δὴ διὰ τὰ βιβλιάρια, τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσα μετ' ἐνδιαφέροντος, καίτοι τὸ περιεχόμενον αὐτῶν γνωστὸν μοι ἐτύγχανε καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν.

Λίαν, τῷ ὄντι, εὐστόχως προλογίζει τὸ δεῦτερον γράμμα Αὐτῆς ἡ 'Υμ. Σεβασμιότης, δηλοῦσα ἀφ' ἑνός τὴν συμμετοχὴν Αὐτῆς ἐν τῇ θλίψει ἐπὶ τῇ συμπληρω-

σει ἐννέα αἰώνων ἀπὸ τοῦ Σχίσματος καὶ τὴν διαπίστωσιν, καθ' ἣν ἡ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμμένῃ ἐν τῇ πίστει τῶν 'Αποστόλων «ἐν μέσῳ μεγίστων δυσκολιῶν».

Πλὴν, ἐπειδὴ ἐν τῷ 'Υμετέρῳ τούτῳ γράμματι ἐκτίθενται ἀπόψεις τινὲς χρήζουσαι ἱστορικῆς καὶ θεολογικῆς διασαφήσεως, ἐπιχειρῶ διὰ τῶν γραμμῶν τούτων, ἵνα θέσω ὑπ' ὄψιν Αὐτῆς σκέψεις τινάς, ἐλπίζων, ὅτι ἡ 'Υμετέρα Σεβασμιότης δι' αὐτῶν θὰ γνωρίσῃ ἔτι ἐναργέστερον τὴν ἐμμονὴν τῆς 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας ἐν τῇ πίστει τῶν 'Αποστόλων καὶ ταῖς ἱεραῖς Παραδόσεσι τῆς ἀδιαιρέτου Καθολικῆς 'Εκκλησίας, θὰ ἀξιολογήσῃ δὲ ἐλευθερότερον τὴν αἰτίαν καὶ τοῦ Σχίσματος καὶ τῆς ἀποτυχίας πρὸς γεφύρωσιν αὐτοῦ.

Καί, πρῶτον, ἄπτομαι τοῦ γεωγραφικοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ Σχίσματος. Στοιχοῦντες τῇ συνηθείᾳ τῶν δυτικῶν συγγραφέων, ὀνομάζετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ 'Υμῶν τὸ Σχίσμα «'Ανατολικόν». Καὶ ἡμεῖς, ὡς γνωρίζετε, καθορίζοντες γεωγραφικῶς τὸ Σχίσμα, θεωροῦμεν

'Απὸ τὸν ἁγιασμὸν τῆς θεμελιώσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ τῆς ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς.

αυτό «Δυτικόν». 'Αλλ' ὁ γεωγραφικὸς ἐντοπισμὸς τοῦ Σχίσματος ἐκατέρωθεν δὲν αἶρει τὴν ἱστορικὴν αὐτοῦ βάσιν, μήτε μειώνει τὰς εὐθύνας. Ἡ 'Ιστορία κατέγραψε τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἀπαρχῆς αὐτοῦ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῆς ἀποτυχίας τῶν ὁπαδῶν τοῦ Κυρίου. Διότι ἦτο ὄντως ἀποτυχία καὶ ἔλλειψις χριστιανικῆς ἀγάπης ἢ πράξεις τὸν ἀφορισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπὸ μέρους τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ 9ου ἐξαπέλυσαν κατὰ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ οἱ Παπικοὶ ἀντιπρόσωποι τὴν 16ην 'Ιουλίου 1054.

'Εν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δεόν νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ὁ 'Απόστολος Πέτρος δὲν διημφεσβήτησε τὴν ἀποστολικότητα τοῦ 'Αποστόλου Παύλου, μήτε διεκλήρυσεν αὐτὸν ἀποκεκομμένον τῆς Χριστιανικῆς Κοινοτήτος, ἐπειδὴ διεφώνησε πρὸς αὐτὸν ἢ μάλλον ἐπειδὴ ἤλεγξε αὐτόν. Κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην, ὁ Πέτρος ἴστατο ἐνώπιον τῶν ἀδελφῶν ὡς «κατεγνωσμένος», ὁ δὲ Παῦλος ἐθεώρησεν αὐτὸν ὡς ἓνα τῶν μὴ ὀρθοποδούντων πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου (Γαλάτ. 2,11). Κατόπιν ἑνδεκα αἰώνων χριστιανικῆς ζωῆς, μαρτυριῶν καὶ διωγμῶν καὶ θριάμβων ἢ Ρώμῃ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πέτρου ἀποκόπτει τῆς Χριστιανικῆς Κοινοτήτος ἓνα Πατριάρχην, ἀκριβῶς διότι οὗτος ἤλεγξε τὴν Ρώμην ἐπὶ αὐθαιρέσια, ὡς μὴ φυλάσσουσιν τὰς Παραδόσεις τῶν 'Αγίων καὶ ὡς μὴ ὀρθοποδοῦσαν περὶ τὴν πίστιν.

'Επὶ ταύτης τῆς ἀδιαμφισβητήτου ἱστορικῆς μαρτυρίας ἐρειδομένη ἢ 'Ανατολὴ ἀπήντησε δι' ἀφορισμοῦ πρὸς τὴν Δύσιν καὶ κατανοεῖ δικαιοῦμενον τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῆς θεωροῦσα τὸ Σχίσμα «Δυτικόν». Εὐρίσκομεν ἄλλωστε αὐτὸ διαμορφούμενον ἀφ' ὅτου ἢ ὑπὸ τοῦ Κυρίου καταδικασθεῖσα φιλοπρωτεία ἤρχισε νὰ κατακτᾷ χώρον ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ὑπευθύνων ἀρχηγῶν τῆς Δυτικῆς 'Εκκλησίας καὶ νὰ ἐξωθῇ τὴν ταπεινώσιν, καλοῦσα εἰς ἐπικουρίαν 'Αγιογραφικὰς μαρτυρίας, νοοῦσα ὅμως αὐτὰς κατὰ τρόπον ἄγνωστον τῇ 'Αποστολικῇ Παραδόσει καὶ τῇ καθ' ὅλου ἀντιλήψει τῆς Μιᾶς, 'Αγίας, Καθολικῆς καὶ 'Αποστολικῆς 'Εκκλησίας.

'Επὶ παραδείγματι. 'Εν τῇ σκέψει τῶν 'Αποστόλων ὁ 'Απόστολος Πέτρος δὲν ἐθεωρήθη ἀλάθης, μήτε ὑπέρτερος. Καὶ ἰδοῦ. Τῆς 'Αποστολικῆς Συνόδου προεδρεύει ὁ 'Ιάκωβος· Πράξεις κεφ. 15ον. Κατ' ἐντολὴν τῶν 'Αποστόλων, ὁ Πέτρος μετὰ τοῦ 'Ιωάννου μεταβαίνει εἰς τὴν Σαμάρειαν, διὰ νὰ στηρίξῃ τοὺς Χριστιανούς· Πράξεις 8,14. 'Ο Παῦλος δὲν διστάζει νὰ ἐλέγξῃ τὸν Πέτρον ἐπὶ ὑποκρισία. «'Οτε εἶδον ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, εἶπον τῷ Πέτρῳ ἔμπροσθεν πάντων. Εἰ σὺ 'Ιουδαῖος ὢν ἐθνικῶς ζῆς καὶ οὐκ ἰουδαϊκῶς τί τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις ἰουδαΐζειν;» (Γαλ. 2,14).

Κατὰ τὴν Χριστιανικὴν 'Ιστορίαν, ὁ 'Απόστολος Πέτρος ἐγερμάτισεν 'Επίσκοπος ἐν 'Αντιοχείᾳ. Βεβαιοῦν τοῦτο ὁ 'Ιερώνυμος, ὁ "Αγιος 'Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Πάπας "Αγιος Γρηγόριος ὁ Α' διὰ νὰ παραλείψω πλείστας ὅσας ἱστορικὰς μαρτυρίας ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν. Κατὰ τὴν κρατούσαν ἱστορικὴν παραδοχὴν, ὁ Πέτρος ἐμαρτύρησεν ἐν Ρώμῃ μετὰ τοῦ Παύλου. Καὶ οἱ δύο ἠῦραν ἰδρυμένην τὴν 'Εκκλησίαν ἐκεῖ, πρῶτον ἐπίσκοπον τῆς ὁποίας ἐχειροτόνησεν ὁ

Παῦλος τὸν Λῆνον. Καὶ οἱ δύο 'Απόστολοι δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἐπεσκόπευσαν ἐν Ρώμῃ, καίτοι ἡ ἐπισκοπικὴ ιδιότης τῶν 'Αποστόλων δὲν ποριορίζεται γεωγραφικῶς εἰς μίαν πόλιν ἢ περιφέρειαν. Ἡ παρουσία ἑνὸς 'Αποστόλου εἰς μίαν Χριστιανικὴν Κοινότητα εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ εἰς αὐτὸν ἡ πνευματικὴ του αὐθεντία. Διὰ τοῦτο ὁ κόσμος ἔπασ ἦτο ἢ 'Επισκοπὴ τῶν 'Αποστόλων. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ 'Απόστολος Παῦλος ὠρίσθη, ἵνα κηρῦξῃ εἰς τὰ Ἔθνη, εἶναι ἀρκετόν, ἵνα βασίση τις συμπερασμόν, ὅτι ὁ διευθύνων ἐπισκοπικῶς τὴν 'Εκκλησίαν τῆς Ρώμης ἦτο ὁ Παῦλος, οὐτινος τὸ κήρυγμα καὶ ἡ ἐπίδρασις εἰσῆλθον καὶ ἐντὸς ἀκόμῃ τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς.

'Επὶ τοῦ σημείου τούτου μᾶς διαφωτίζει κατὰ τι ἡ μαρτυρία τοῦ Πάπα 'Αγίου Γρηγορίου τοῦ Α', ὁ ὁποῖος ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὸν 'Αλεξανδρείας Εὐλόγιον γράφει:

«'Εν πλάτει ὁμίλησας ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς σου περὶ τῆς ἔδρας τοῦ 'Αποστόλου Πέτρου, τοῦ πρώτου τῶν 'Αποστόλων, λέγων ὅτι εἰσέτι παραμένει ἐνταῦθα διὰ τῶν διαδόχων αὐτοῦ. 'Αναγνωρίζω ἑμαυτὸν ἀνάξιον οὐ μόνον τῆς τιμῆς τοῦ πρώτου, ἀλλὰ καὶ τῆς συγκαταριθμησεώς μου μετὰ τῶν πιστῶν. Πλήν, ἀποδέχομαι εὐχαρίστως ὅσα εἶπας, διότι, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἔδραν τοῦ Πέτρου, ἦλθον ἀπὸ σοῦ, ὅστις κατέχει τὴν ἔδραν τοῦ Πέτρου... Μεγάλως χαίρω, ὅτι σὺ ὁ ἀγιώτατος παραχωρεῖς εἰς ἐμὲ ἐκεῖνο ὅπερ ἀνήκει εἰς σέ. Ἡ ἔδρα τοῦ πρώτου τῶν 'Αποστόλων ὑπάρχει εἰς τρεῖς τόπους. Διότι οὗτος ἐδόξασε τὴν ἔδραν ἐν ἢ κατεδέξατο νὰ ἀναπαυθῇ, *quiescere*, νὰ τελειώσῃ τὴν παρούσαν ζωὴν. Οὗτος εἶναι ὁ καταστολίζων τὴν ἔδραν ἐν ἢ ἀπέστειλε τὸν εὐαγγελιστὴν μαθητὴν αὐτοῦ. Οὗτος εἶναι ὅστις ἐνεδυνάμωσε τὴν ἔδραν ἢν κατεῖχεν ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη, καίτοι ὑπεχρεωθὴ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ»¹.

'Ο ἴδιος γράφει πρὸς τὸν 'Αντιοχείας 'Αναστάσιον:

«'Ιδοῦ νῦν ὅτι ἡ 'Αγιότης σου ἐν τῷ γήρει αὐτῆς ὑπὸ πολλῶν ἐύρίσκεται βεβαρυμένη δυσκολιῶν. 'Αλλ' ἐνθυμοῦ τί ἐλέχθη πρὸς ἐκεῖνον οὐ τὴν ἔδραν κατέχεις. «'Οταν γηράσης ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου καὶ ἄλλος σέ ζώσει καὶ οἶσει ὅπου οὐ θέλεις». Ὡς ἔχομεν κοινὸν τὸν διδάσκαλον, τὸν ἀρχηγὸν τῶν 'Αποστόλων, οὕτως οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν πρέπει νὰ ἀξιοῖ ἀποκλειστικῶς δι' ἑαυτὸν τὸν μαθητὴν τοῦ πρώτου τῶν 'Αποστόλων». ('Εννοεῖ τὸν "Αγιον 'Ιγνάτιον, διάδοχον τοῦ Πέτρου ἐν τῇ ἐπισκοπῇ 'Αντιοχείας)².

'Αναμφιβόλως, ἡ 'Εκκλησία ἀνεγνώρισε ποῖαν τινα αὐθεντίαν καὶ ἀρχηγίαν τοῦ 'Απ. Πέτρου ἐν τοῖς 'Αποστόλοις, οὐχὶ ὅμως ὑπὲρ τοὺς 'Αποστόλους. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐγένετο μεταξὺ ἄλλων ὑπὸ τοῦ 'Αγίου Αὐγουστίνου, διακρίναντος τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πέτρου *In Discipulis non in Discipulos*³. Παρόμοια ἀπεφώνησε καὶ ὁ "Αγιος Κυπριανός. «'Οπερ ἦν πᾶσι τοῖς 'Αποστόλοις τὸ αὐτὸ καὶ παρὰ τῷ Πέτρῳ,

1. Letters of st. Gregory, Book VIII. ep. 2.

2. Letters of st. Gregory, Book V. ep. 39.

3. Sermon 10 on peter and Paul.

Ο ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΘΗΡΩΝ κ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Ψήφοις κανονικαῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατασταθεῖς Μητροπολίτης Κυθήρων, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονισεώς του, ὁ Σεβ. κ. Μελέτιος εἶπε τὸν ἀκόλουθον λόγον:

«*Εὐόρτιον ἰωβηλαῖον τῆς 7ης Μαΐου 1945.*

Κατὰ τὸ ἔτος 1945 τὸ ἅγιον Πάσχα τὸ ἐωρτάσαμεν τὴν 6ην Μαΐου. Ἐφέτος ἐορτάζομεν αὐτὸ καὶ πάλιν τὴν 6ην Μαΐου. Τὴν 7ην Μαΐου 1945 ἡ Γερμανία ὑπέγραψε τὴν συντριπτικὴν αὐτῆς ἤτταν καὶ παρέδωκε τὰ ὅπλα ἀνευ ὅρων. Ποία ἡ σημασία τῶν χρονολογιῶν αὐτῶν, ἰδοὺ τὸ θέμα ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ συγκεντρώσω τὸ ἐνδιαφέρον ὑμῶν κατὰ τὴν εὐσημον δι' ἐμὲ ταύτην ἡμέραν, ὥραν καὶ στιγμὴν.

Κανὼν σάλπισμα.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐκστρατεύει ἐναντίον τῆς Ρώμης κατὰ τὸ ἔτος 312. Καθ' ὁδὸν ἐδέχθη τὴν γνωστὴν μεγάλην ἐκείνην θεοσημεῖαν τοῦ φανεύτος τύπου τοῦ μονογράμματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ ἐπίγραμμα «*Τούτω νίκα*». Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἴδιος ἠρμήνευσε εἰς αὐτὴν τὴν θεοσημεῖαν καὶ ὠνόμασε τὸ φανὲν σημεῖον «*Σταυρόν*» Του. Τὸ σχῆμα

τουτέστιν πάντες ἦσαν πεπρωκισμένοι τῇ ἰδίᾳ τιμῇ καὶ ἐξουσίᾳ». Hoc erat utique et caeteri Apostoli quod fuit Petrus pari consortio praediti et honoris et potestatis¹.

Οἶα θέσις ἀνεγνωρίσθη τῷ Πέτρῳ ἐν τοῖς Ἀποστόλοις, παρομοίαν ἀνεγνώρισεν ἡ Ἐκκλησία τῷ Ἐπισκόπῳ Ρώμης. Πρῶτος μεταξύ ἴσων. Primus inter pares. Καὶ τοῦτο κυρίως διὰ λόγους μᾶλλον τῆς πολιτικῆς σημασίας ἢ εἶχε ἡ Ρώμη. «*Διὰ τὸ βασιλεύειν τὴν πόλιν*»². Διότι ἂν ἦτο ἄλλος ὁ λόγος, τότε ποία πόλις ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ἠδύνατο νὰ προηγηθῇ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐν ᾗ ὁ Κύριος ἐζήσεν, ἐδίδαξεν, ἔπαθεν, ἀνέστη, ἐν ᾗ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατῆλθε ἐπὶ τὴν Θεοτόκον Μαρίαν καὶ τοὺς Ἀποστόλους, ἐν ᾗ τὸ πρῶτον ὁ Πέτρος ἐκήρυξε καὶ ἐθαυματούργησε καὶ ἐστήριξε ἐπὶ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ τοὺς πρώτους πιστοὺς, ἐν ᾗ ἡ πρώτη Νομοθετικὴ Σύνοδος καὶ τὰ πρῶτα μαρτυρικὰ αἵματα ἐξεχύθησαν; Ἄλλ', ὡς γνωρίζομεν, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱερουσαλήμ δὲν διεξεδίκησαν θέσιν ὑπερτέραν τῶν ἄλλων ἐπισκόπων καὶ μόνον δι' ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἔλαβε τὸν τίτλον «*Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν*», ὁ δὲ Ἐπίσκοπος αὐτῆς ἀνεκηρύχθη εἰς Πατριάρχην, πέμπτον κατὰ σειράν. Δικαίως ὅθεν ὁ Ἅγιος Ἀβίτος, Ἐπίσκοπος Βιέννης, ἔγραφε πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, «*ἡ ἀποστολικότης σου ἐνέχει πρῶτην θέσιν (principen locum) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐχὶ μόνον διὰ προνομίων ἀλλὰ διὰ τῆς ἀξίας αὐτῆς*»³.

1. De unitate Ecclesiae, IV.

2. Κανὼν 28ος Δης Οἴκου. Συνόδου.

3. Works of st. Avitus by Father Sirmond*2nd volume.

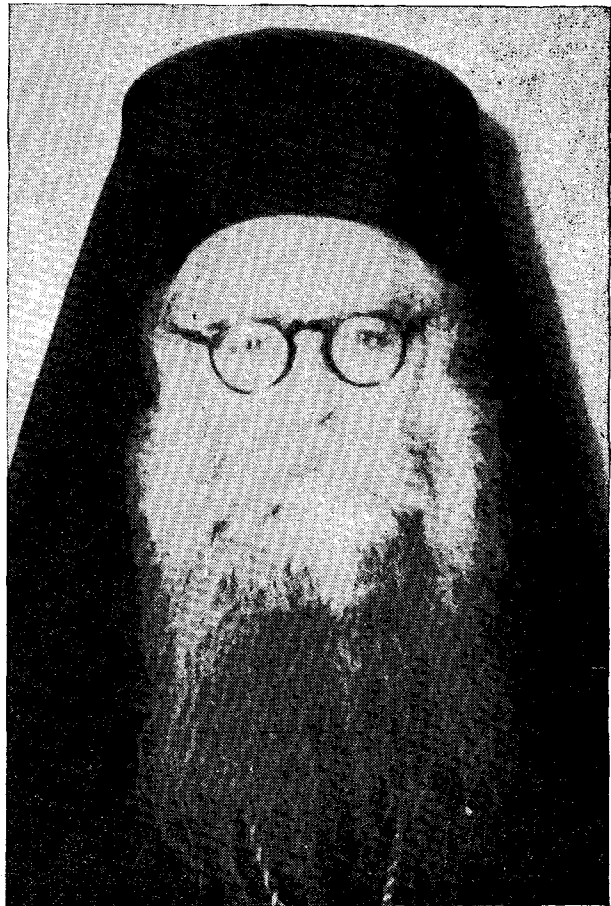
(Συνεχίζεται)

† Ὁ Ἐλαίας ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

τοῦ τιμίον Σταυροῦ μέχρι τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς χρονολογίας ἦτο ἄγνωστον.

Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου ὁ Κωνσταντῖνος ἐνίκησε τὸν ἀντίπαλόν του Μαξέντιον παρὰ τὸν Τίβεριν ποταμόν, ἐπέτειον τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ σωτηρίου ἔτους 312 ἐνήργησε τὴν θριαμβευτικὴν αὐτοῦ εἴσοδον εἰς τὴν Ρώμην, ἡγούμενου τοῦ Λαβάρου του, ἦτοι τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου. Ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ρώμης ὁ Κωνσταντῖνος ὕψωσεν αὐτόν, εἰς δέος αὐτῆς, δεινῶς ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας χριστομαχίας, καὶ ἐκήρυξε τὸ δεινὸν του κήρυγμα: «*Ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ ἐνίκησα τὸν ἀντίπαλόν μου*». Ἐκήρυξε, μᾶλλον ἐσάλπισε τὸ καινὸν σάλπισμα τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν νίκην αὐτοῦ ἐν τῷ Σταυρῷ Αὐτοῦ, τὸ ἐν «*τούτῳ νίκα*» καὶ ἐβεβαίωσε τοῦτο ὡς μίαν ἱστορικὴν ἀλήθειαν.

Βασιλεύοντος τοῦ Κωνσταντίου, υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐνεφανίσθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τὴν 7ην Μαΐου τοῦ ἔτους 351 διὰ δευτέραν φοράν ὁ τίμιος τοῦ Κυρίου Σταυρός, δειξας καὶ τὸ σχῆμα αὐτοῦ. Τὸ θαῦμα

† Ὁ Κυθήρων Μελέτιος.

τῆς δευτέρας ταύτης τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐμφανίσεως ἢ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει ὡς ἐμπρέπει λαμπρῶς. Ψάλλει δὲ ἐν τοῖς ἐγκωμιαστικοῖς τροπαρίοις καὶ τὸ θούριον τοῦτο ᾄσμα: «Καὶ ἐν πολέμοις ἔχομεν Αὐτόν, ὄπλον εἰρήνης ἀήττητον τρόπαιον». Ἡ ὄλη ἀκολουθία δὲν εἶναι παρὰ μία ἐπαλήθευσις, βεβαίωσις καὶ πιστοποιήσις, ὅτι ὁ τίμιος Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος εἶναι εἰς χεῖρας τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βυζαντιακοῦ Χριστιανικοῦ Κράτους μία δύναμις νικοποῖός τεραστία, ἀληθῶς ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον. Ἡ 7ῃ Μαΐου τοῦ 1945 προσέθεσε μίαν ἀκόμη σελίδα λαμπρῶν, πὸν βεβαιώνει καὶ πιστοποιεῖ, ὅτι ὁ τίμιος Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους καὶ τῶν εὐσεβῶν αὐτοῦ βασιλέων δύναμις νικοποῖός.

Διεκήρυξεν ὁ ἄθεος δικτάτωρ τῆς Γερμανίας Ἀδόλφος Χίτλερ καὶ διελάλησεν, ὅτι ὁ ἰδικὸς του σταυρὸς, ὁ ἀγκυλωτὸς, τὸν ὁποῖον ἡ Ἱστορία ἐγνώρισεν ὡς σύμβολον ἀθεϊσμοῦ, ὄφειλε μίαν ἡμέραν, δταν θὰ ἐνίκα ἢ Γερμανία τελειωτικῶς, νὰ ἀντικαθίστα εἰς ὄλους τοὺς ναοὺς ἐν Γερμανία καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, ἐν ταῖς ἀποικίαις, τὸν τίμιον Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξεβάλλετο καὶ θὰ ἐξωβελίετο ἀπ' αὐτῶν. Ἡ εἰδησις αὕτη στηρίζεται ἐπὶ γραπτῶν μνημείων, γνησίων πιητῶν τοῦ κόμματος καὶ τοῦ ἀρχείου τοῦ Χίτλερ, ἐξηκριβωμένων ἱστορικῶς καὶ ἐπηληθευμένων διὰ τὴν γνησιότητα αὐτῶν.

Ὁ ἀγὼν τῆς Γερμανίας ἐκάμφθη τὴν 2αν Φεβρουαρίου, ἐπέτειον τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ἔτους 1943. Τὸ γεγονός ἐπιστοποιήθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης, ἐν τῇ δίκῃ τῶν ἐπιτελῶν τοῦ Χίτλερ. Ἐδολοφονήθη δὲ τῇ 20ῇ Ἰουλίου 1944, ἦτοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπετείου τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ. Εἶναι γνωστὸν τὸ τέλος τοῦ ἀσεβοῦς Ἀχαβ καὶ τῆς ἀσεβεστάτης συζύγου τούτου Ἰεζάβελ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τὸ αὐτὸ τέλος ἐγνώρισεν, ἄδοξον καὶ ἐπαίσχυντον, καὶ ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ, ὅστις συνήντησεν ἐνώπιόν του ἐκδικητὴν τὸν Προφήτην Ἡλίαν. Ἐν τῷ Ἀχαβ καὶ τῇ Ἰεζάβελ εὐρε πλήρη ἐφαρμογὴν τὸ Γραφικὸν εἶμα, «ἐμὴ ἐκδίκησις ἐγὼ ἀνταποδώσω». Τὴν ἐφαρμογὴν τούτου ἐγνώρισamen καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἀσεβεστάτου Ἀδόλφου Χίτλερ, τοῦ δικτάτορος τῆς Γερμανίας, καὶ τοῦ Μουσσολίνι, τοῦ δικτάτορος τῆς Ἰταλίας! Ὁ ἀγκυλωτὸς τοῦ Χίτλερ ἀκονομήθη ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας πρὸς βεβαίωσιν τῆς νικοποῖου δυνάμεως καὶ ιδιότητος τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα συντριβῇ ἐνώπιον Αὐτοῦ τῇ 7ῃ Μαΐου, ἐπετείῳ τοῦ γεγονότος εἰς Ἱεροσόλυμα θανάτου τῆς δευτέρας ἐμφανίσεως τοῦ Σταυροῦ Αὐτοῦ, ὅτε ἢ Ἐκκλησία ἐγκωμιάζει Αὐτόν, ψάλλουσα τὸ «καὶ ἐν πολέμοις ἔχομεν αὐτὸν ὄπλον εἰρήνης ἀήττητον τρόπαιον».

Μέγα τὸ θαῦμα! Ὅστις θελήσῃ νὰ συνδύαξῃ τὰς χρονολογίας τῆς 26ης Ὀκτωβρίου τοῦ 312, καὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 πρὸς τὰς ἀνωτέρω, τὴν 7ην Μαΐου 351 πρὸς ταύτην τοῦ 1945, τὸ ἅγιον Πάσχα τῆς 6ης Μαΐου τοῦ 1945 πρὸς τὰς ἀνωτέρω χρονολογίας, τὸ ἐφετειὸν ἰωβηλαῖον τοῦ ἁγίου Πάσχα τῆς 6ης Μαΐου 1945, ἐορταζομένου τῇ 6ῃ Μαΐου ἐπίσης ἐφέτος, συσχετίσῃ δὲ πρὸς τὰς

καὶ ἰσαποστόλου Εἰρήνης, τιμῶμεν οἰκογενειακῶς ἀπὸ πάππου καὶ πατρὸς μου τὴν Παναγίαν τὴν «Μυρτιδιώτισσαν» ὡς προστάτιδα τῆς οἰκογενείας ἡμῶν. Ἡ Παναγία ἢ «Μυρτιδιώτισσα» εἶναι ἡ πολιοῦχος καὶ ἐμὴ προστασία καὶ καύχησις. Ἀμέριμος εἰς τὸ γραφεῖόν μου εἰργαζόμεν συγγραφικῶς. Ἐκεῖ ἔλαβον τὸ ἀγγελμα, ὅτι ἐψηφίσθη Μητροπολίτης πρὸς πλήρωσιν τῆς χηρευούσης ἑδρας τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Κυθήρων. Ὅχι ὀλίγοι διείδον καὶ ἄλλο ἐν τῇ ἐκλογῇ μου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς Μητροπόλεως Κυθήρων. Διείδον μείωσιν μου! Ὁ ἴδιος ὁμοῦς διείδον καὶ ἄλλο! Εἶδον τὸ θέλημα τὸ ἅγιον τοῦ ἁγίου Θεοῦ, οὕτως εὐδοκῆσαντος ἐν τῇ ἐμοὶ ἐλαχιστότητι! Εἶναι μεγάλη ἢ συγκλίνησις μου. Ἐδοκιμάσθη ὡς ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ τῆς μακρῆς αἰχμαλωσίας καὶ σκληρᾶς δοκιμασίας ἐν Γερμανία καὶ ἐν τῇ σχολῇ τῆς ὑπομονῆς, πυρώνων τὴν πίστιν μου καὶ θερμαίνων τὸν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ζῆλόν μου. Καὶ δταν ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, ἐπεπεργεῖα καὶ χάριτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τὸ δὲ ἐφετειὸν ἰωβηλαῖον τῆς 7ης Μαΐου 1945—1956 ὠρίσθη ὡς ὁ κατάλληλος καὶ ὀρισμένος χρόνος, ὅπως ἢ Μήτηρ Ἐκκλησία καλέσῃ με καὶ χρησιμοποίησῃ, πληροῦσα τὴν ἀπὸ 11ετίας χηρεύουσαν μικρὰν Μητρόπολιν τῶν Κυθήρων! Διατί οὕτως ἠθέλησεν ὁ Ἅγιος Θεός; Ἐἴη εὐλογημένον τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον Αὐτοῦ, οὕτως ἐν ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ καὶ ἐλεεινῷ εὐδοκῆσαντος! Ἀνέμεινε τὴν πλήρωσιν τοῦ πρώτου ἰωβηλαίου τῆς 7ης Μαΐου 1945—1956, διὰ τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ ἁγίου Πάσχα τῇ 6ῃ Μαΐου κατ' ἀμφότερα τὰ εὐλογημένα αὐτὰ ἔτη, ὥστε νὰ δεῖχθῇ ἐπ' ἐμὲ μὲν τὸν ἀρχεῖον δοῦλον Αὐτοῦ ἢ ἀγάπη καὶ εὐνοία Αὐτοῦ καὶ πιστὴ παρακολούθησις εἰς δὲ τὴν ἁγίαν Ἐκσταυροῦ εἰς δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας. Τὴν πρώτην ἐορτὴν ἐόρτασα πανηγυρικῶς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Σωτῆρος ἐν Μονάχῳ τῆς Γερμανίας τὴν 7ην Μαΐου τοῦ 1946 ἐνώπιον ἐκπροσώπων Κλήρου καὶ λαοῦ ἐξ ὄλων τῶν ὁμολογιῶν πίστεως εἰς Χριστόν.

Ἐμεῖνα ἐν Γερμανία μέχρι τοῦ 1948, ὅτε καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν φίλην Πατρίδα. Ὅλοι ἀνέμενον, ὅπως ἢ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἀμείβουσα τοὺς μεγάλους ἐν Γερμανία μέχρις αὐτοθυσίας ἀγῶνάς μου, θὰ μὲ ἐχρησιμοποῖε ἐνεργῶς, προάγουσα εἰς τὸν τῆς ἀρχιερωσύνης βαθμόν. Ἐγνώριζον, ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι πλουσιωτάτην ἄλλην μου δρασιν καὶ ἐργασίαν, ἐθνικὴν, ἐκκλησιαστικὴν, ἐκπαιδευτικὴν, κοινωνικὴν, κοινωφελῆ καὶ ἀγαθοεργόν. Παρακολουθοῦντες τὴν προαγωγὴν ἄλλων κληρικῶν, πολλὴ νεωτέρων μου, ἡσχαλλόν καὶ ἡγανάκτων! Τινὲς δὲ καὶ διὰ τοῦ Τύπου ἐξεδήλωσαν τὴν δυσφορίαν των διὰ τὸν νομιζόμενον αὐτὸν παραγκωνισμόν μου. Ὁ ἴδιος ὁμοῦς ἀπεσυρμένος εἰργαζόμεν ἡσύχως ἀνευ οἰουδήποτε κλονισμοῦ μου ἠθικοῦ. Εἰργαζόμεν ἐπιτελῶν πάντοτε τὸ καθήκόν μου, ὡς ἐπρεπε καὶ ὄφειλα, χωρὶς ὁ τοιοῦτος παραγκωνισμὸς νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν ζῆλόν μου, ὁ ὁποῖος ἐγίνετο ὁσημέραι θερμότερος πρὸς ἐργασίαν. Εἰργαζόμεν πρὸς δόξαν τοῦ Ἰησοῦ μας Χριστοῦ καὶ ἔπαινον τῆς Παναγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἐμῆς προστασίας καὶ σκέπης. Ἐν τῷ οἰκογενειακῷ μου ναῷ ἐν Μαγούλα τῆς Σπάρτης, τιμωμένῳ ἐπ' ὀνόματι τῆς μεγαλομάρτυρος

συμπτώσεις αυτές την σύμπτωση ότι το Γερμανικόν μέτωπον ἐκάμφθη τῇ 2α Φεβρουαρίου τοῦ 1943, ἐπετεῖω τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος, ἡ δὲ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ὅτι συνέπεσε νὰ ἑορτασθῆ ἔν αὐτῇ τῇ 7ῃ Μαΐου, τοῦ ἰωβηλαίου τῆς 7ης Μαΐου 1945 χάρις εἰς τὴν περιπτῶσιν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ ἁγίου Πάσχα τῇ 6ῃ Μαΐου, δὲν δύναται ἢ νὰ συναγάγη καὶ ἐξαγάγη τὸ συμπέρασμα, ὅτι ζῆ ἔν μέγα θαῦμα εἰς δόξαν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, θριαμβεύσαντος κατὰ τοῦ ἀγκυλωτοῦ σταυροῦ, τοῦ ἀθέου συμβόλου τοῦ ἀθέου Γερμανοῦ δικτάτορος Ἀδόλφου Χίτλερ.

Ἐορτάζομεν ἐφέτος τὸ ἅγιον Πάσχα τὴν 6ην Μαΐου, ὡς ἑορτάσαμεν αὐτὸ ἐπίσης τὴν 6ην Μαΐου κατὰ τὸ ἔτος 1945, ὅτε ἡ Γερμανία κατέθεσε τὰ ὅπλα ἄνευ ὄρων καὶ ὑπέγραψε τὴν συντριπτικὴν τῆς ἤτταν. Ἡ τοιαύτη ἤττα τῆς Γερμανίας συνεδέθη ἀρρήκτως μὲ τὸ ἅγιον Πάσχα τῆς 6ης Μαΐου 1945 καὶ τὴν ἀμέσως ἐπακολουθήσασαν μεγάλῃν ἐπέτειον τοῦ γεγονότος εἰς Ἱεροσόλυμα θαύματος τῆς δευτέρας ἐμφανίσεως τοῦ Σταυροῦ ἔν τῇ 7ῃ Μαΐου. Ἐορτάζομεν ἄρα τὸ Ἰωβηλαῖον τοῦ νέου καὶ παραδόξου μεγάλου τούτου θαύματος τοῦ θριάμβου τοῦ τιμίου Σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔν τῇ ἤττῃ τῆς Γερμανίας ἐναντίον τοῦ ἀγκυλωτοῦ σταυροῦ, συντριβέντος ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἐπαισχύντους ἀφανισθέντος.

Ἐξῆσα τὸ θαῦμα τοῦτο, φέρων τὰ ἐνδύματα καὶ ἐμβλήματα τοῦ ὁμήρου εἰς τὸ διαβόητον στρατόπεδον τῆς Γερμανίας, τοῦ Νταχάου. Εἶμαι ὁ πρῶτος, ἂν ὄχι ὁ μόνος, πὸν παρετήρησα καὶ ἠρενήθησα ἱστορικῶς τὴν περιπτῶσιν καὶ ἠρμήνευσα τὴν σύμπτωση τῶν γεγονότων καὶ χρονολογιῶν καὶ ἐξήγγελα καὶ ἐδηγγελλίσθη τὸ ὄντως μέγα καὶ παράδοξον νέον τοῦτο θαῦμα τῆς 7ης Μαΐου τοῦ 1945 ἔν τῷ Σταυρῷ τοῦ Σωτῆρος εἰς δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ θέσις ὁμῶς αὕτη σήμερον δίδει μοι μείζον τὸ κῆρος καὶ ἐνισχύει καὶ ἐδραϊώνει τὴν πίστιν μου εἰς τὸ ὅπερ ἔξῆσα νέον ἔν τῷ Σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ μας θαῦμα τῇ 7ῃ Μαΐου 1945. Εὐκαιρίαν δίδει μοι ἡ θέσις μου αὕτη, ἡ εὐσημος, νὰ κάμω τὸ κήρυγμα τοῦ θριάμβου τοῦ τιμίου Σταυροῦ Ἀδοῦ ἐναντίον τοῦ ἀγκυλωτοῦ καὶ διακηρύξω καὶ εὐαγγελισθῶ αὐτὸ ἐνώπιον τῶν Πανελλήνων καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὀλοκλήρου καὶ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ Σταυρὸς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ δόξα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας, ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον ἐνίκησεν ἔν αὐτῷ ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου 312-1940 καὶ πιστοποιήσω τὴν νικητοῦσαν ιδιότητα τοῦ ἐν «τοῦτω νίκα»! Ἡ συγκλήνησις μου εἶναι μεγάλη, βαθεῖα! Οἷα ἡ πρόνοια καὶ εὐνοια καὶ ἀγάπη τοῦ Ἁγίου! Ἐπεφύλαξέ μοι ὄχι μόνον, ἵνα κληθῶ καὶ ἀνορθῶ εἰς τὸν ὕπατον τῆς Ἱερουσάλης βαθμόν, πληρωθέντος τοῦ πρώτου ἰωβηλαίου τῆς 7ης Μαΐου 1945—1956, ἀλλὰ νὰ κάμω τὸ κήρυγμά μου τοῦτο καὶ εὐαγγελισθῶ τὸ ἐξαισιον θαῦμα τῆς 7ης Μαΐου 1945 ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου τούτου ἔν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἐσταυρωμένου, εἰς τὸν ὁποῖον

ἐνθρονίζομαι σήμερον ὡς κανονικὸς Μητροπολίτης, θεῖα Χάριτι, τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως τῶν Κυθήρων, τελέσω τὸ ἅγιον Πάσχα πληρομένον τοῦ ἰωβηλαίου 6 Μαΐου 1945—6 Μαΐου 1956 ἔν αὐτῷ καὶ πανηγυρίσω ἔν αὐτῷ καὶ τὸ ἰωβηλαῖον τοῦ θαύματος τῆς 7ης Μαΐου 1945—1956 τὴν ἐπομένην ἀκριβῶς μετ' αὐτό, συλλήβδην δὲ καὶ τὴν ἐπέτειον τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, συνεορταζομένην κατ' αὐτήν.

Τὴν συμφορὰν τῆς αἰχμαλωσίας ἔν τῷ στρατοπέδῳ τῶν ὁμήρων καὶ ἄλλων παντοίων αἰχμαλώτων ἔν Νταχάου ἐμοιραζόμενη μετὰ τοῦ ἁγίου ἀδελφοῦ μου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου νῦν Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κυρίου Δαμασκηνοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1943 μέχρι τῆς 29ης Ἀπριλίου 1945. Ἡτύχησε νὰ ἐπιζήσῃ, ὥστε καὶ νὰ μὲ χειροτονήσῃ, καίτοι νεότερος ἐμοῦ, ψήφῳ καὶ ἐντολῇ τῆς Σεπτῆς Ἁγίας καὶ Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ἰσότημος μάρτυς τῶν ὅσων σήμερον εὐαγγελίζομαι, διότι ἔξῆσα μαζί μου ὅ,τι ἔξῆσα καὶ ἐγώ, ἐπομένως καὶ τὸ μέγα τοῦτο τῆς 7ης Μαΐου 1945 θαῦμα. Χειροτονῶν με ἐφόρεσέ μοι τὸ μαρτυρικὸν ἅγιον Ὠμοφόριον, πὸν ἡ 30 μηνος αἰχμαλωσία παρὰ τῇ Γκεσταπὸ καὶ ἔν Νταχάου ἐδωρήσατο εἰς ἐμέ. Εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ πτωχὸν ὄφρασμα καὶ ἐγένετο ἐκεῖ, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς φύλακας, ὑπὸ ὀρθοδόξων καταδικῶν Ἱερέων. Μὲ τὸ ἴδιον αὐτὸ Ὠμοφόριον ὁ ἐπίσης κατάδικος ἔν Νταχάου Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας κύριος Σαββάτιος ἐκοινωνήσε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἔν Νταχάου, τὸ μέγα Σάββατον τοῦ 1943 ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους συγκαταδίκους του κληρικούς. Τὸ ἅγιον Σῶμα ἐστάλη μοι ἀπὸ τὸν ἐν Μονάχῳ ναὸν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον διηκόνουν ὡς προϊστάμενος ἔν αὐτῷ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος ἐκεῖ, μερίμνη τῆς εὐσεβοῦς γηραιῆς δεσποίνης Ναταλίας Σλότερ, Γερμανίδος, ὡς φάρμακον! Καὶ ἦτο πράγματι φάρμακον! Ἀλησμόνητος ἡ θεῖα καὶ ἱερὰ ἐκείνη μυσταγωγία! Εἰς μαρτυρικὸς λελευκανμένος Ἱεράρχης κοινωνεῖ πρῶτος καὶ μεταδίδει τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν καὶ εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἄλλους ἐκεῖ μάρτυρας ἀδελφούς καὶ συλλειτουργοὺς πρεσβυτέρους κληρικούς. Χειροτονῶν με καὶ φορῶν μοι τὸ μαρτυρικὸν αὐτὸ Ὠμοφόριον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κύριος Δαμασκηνὸς εἶπέ μοι: «Καθαγιάζεται τοῦτο σήμερον διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν. Καὶ ὁ καθαγιασμὸς οὗτος ὀφείλεται εἰς τὸ σήμερον τελούμενον μυστήριον, δι' οὗ, ἅγιε ἀδελφέ μου Μελέτιε, ἀρχιερεὺς καὶ ποιμὴν καὶ διδάσκαλος καθίστασαι. Ἡ ἀντανόγια τῆς λαμπροφύρου ταύτης ἡμέρας τῆς ζωῆς σου διαχύνεται ἐπάνω εἰς τοὺς σταυροὺς καὶ τὰ κρεμαντόρια καὶ τὰς ἀσφυξιγόνους αἰθούσας, τὰς πληθῶν τούτων εὐρισκομένας καὶ νυχθημερὸν ἐργαζομένας, τοῦ Νταχάου. Τὸν τρίκηνον σάκκον, ὄχι τῆς μετανοίας, ἀλλὰ τοῦ ἐξεντελισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καὶ προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου ἀντικαθιστᾷ ὁ ἀρχιερατικὸς σάκκος. Τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς χλευασμοὺς καὶ τοὺς προσηλακισμοὺς ἀπὸ τὰ τυφλὰ ὄργανα τοῦ συγχρόνου Νέρονος θὰ διαδεχθῶσι μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὰ οὐρανομήκη «ἄξιος».

Εἰς τὰ ἱερὰ αὐτὰ λόγια, ποῦ ἀνέλυσαν τὴν ψυχὴν μου εἰς ποταμὸν συγκινήσεως δακρῶν, εἶπον ἀποκρινόμενος: « Ἄγιε ἀδελφέ μου Δαμασκηνέ, τὴν ὥραν αὐτὴν καὶ στιγμὴν ἠτοίμασεν ἡ Θεία Πρόνοια. Ἐξήλθωμεν ἐκ τοῦ τάφου, ἢ μᾶλλον ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ τάφου εἰς τὴν ζωὴν, ἵνα συναντηθῶμεν εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν χώρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, τὸν ναὸν τοῦ ἐν «τούτῳ νίκα», καὶ διακηρύξωμεν ὅτι ὑπάρχει Θεὸς νέμων τὸ δίκαιον, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, Θεὸς, τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν διδάσκει ἐμπράκτως ἡ ἱστορία τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καὶ γένους τῶν Ἑλλήνων, ἡ ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ τιμίου Αὐτοῦ Σταυροῦ, τῆς ὁποίας δύο μεγάλοι φωτεινοὶ πόλοι εἶναι ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 312—1940 καὶ ἡ 7ῃ Μαΐου τοῦ 351—1945, ὧν ἐμνήσθη ἄνωτέρω ἐπὶ τῷ ἰωβηλαίῳ τοῦ ἁγίου Πάσχα 6ης Μαΐου 1945 καὶ 6ης Μαΐου 1946. Ἔργον τῆς θείας Προνοίας εἶναι νὰ συναντηθῶμεν ἐν τῇ ἐδῆμῳ αὐτῇ ὥρᾳ, ἵνα εὐαγγελισθῶμεν ἐνώπιον τῆς ἁγίας Μητρὸς Ἐκκλησίας, τῶν Πανελληνίων καὶ τῆς συμπάσης ἀνθρωπότητος τὸ μέγα θαῦμα τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ οὕτω πανηγυρικῶς θριαμβεύσαντος κατὰ τοῦ ἀγκυλωτοῦ ἐν τῇ 7ῃ Μαΐου, θαῦμα ποῦ δίδει νέον περιεχόμενον εἰς τὰ ἐγκώμια τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ γεγονότος θαύματος τῇ 7ῃ Μαΐου 351 καὶ τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει ὁ,τι τὸ θούριον ἄσμα ἐν αὐτῇ: «καὶ ἐν πολέμοις ἔχομεν τὸν Σταυρὸν ὄπλον εὐρήνης ἀήττητον τρόπαιον».

Εἶμαι συγκινημένος! Ἐχειροτονήθη ἐπὶ τοῦ μαρτυρικοῦ ἀδελφοῦ μου ἁγίου Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας κυρίου Δαμασκηνοῦ, συμπαραστατουμένου ἐπὶ τῶν ἁγίων ἀδελφῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Κεφαλληνίας κυρίου Ἱεροθέου καὶ Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὁρους κυρίου Κυπριανοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἁγίας μητρὸς τοῦ Ἑλένης διὰ τὸ ἐν «τούτῳ νίκα». Ἐτέλεσα τὴν πρώτην ἀρχιερατικὴν μου λειτουργίαν τὴν 29ῃν Ἀπριλίου, Κυριακῇ τῶν Βαίων, σνιστώσαν τὸ ἰωβηλαῖον ἐφέτος καὶ ταύτην τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων τοῦ σωτηρίου ἔτους 1945, ὅτε ἐλτορώθημεν ἐπὶ τῶν Ἀμερικανικῶν στρατευμάτων, καταληφθέντος ἐν αὐτῇ ὥρᾳ 5 καὶ 15 μ.μ. τοῦ Νταχάου. Ἐνθρονίζομαι σήμερον Μεγάλῃ Πέμπτην, ἵνα κάμω τὸ μεγάλο μου τοῦτο κήρυγμα ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Κυθέρων, τιμωμένον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐορτάσω δὲ τὸ ἰωβηλαῖον τοῦ ἁγίου Πάσχα τῆς 6ης Μαΐου 1945 καὶ τοῦτο τῆς 7ης Μαΐου 1945 ἐφέτος ἐν αὐτῷ ὡς ἀρχιερεὺς, συμπανηγυρίζοντος καὶ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ὃν ἐγκωμιάζομεν, ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆν, καὶ ὅστις ἔφερεν εἰς τὸ Νταχάου τὸ πρῶτον χαρμόσυνον ἀγγελμα τῆς ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας ἡμῶν ἐν αὐτῇ τῇ 23ῃ Ἀπριλίου τοῦ 1945.

Καθιερῶ τὴν 7ην Μαΐου ὡς ἰδιαίτερον ἐπέτειον τοῦ καθεδρικοῦ μας ναοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ νέου θαύματος, ὅπερ σήμερον εὐαγγελίζομαι εἰς δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Παναγίας Μητρὸς τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἁγίας Σκέπης τοῦ Ἔθνους ἡμῶν (28 Ὀκτωβρίου) καὶ τῆς ἱερᾶς νήσου τῶν Κυθέρων, ἡ ἁγία

Εἰκὼν τῆς ὁποίας θὰ λιτανευθῇ ἀνὰ τὴν νῆσον μας ἀπὸ τῆς 7ης Μαΐου, Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου, ἵνα μετάσχω καὶ ἐγὼ ὁ εὐτελής, ἀπονέμων Αὐτῇ τὰ ρικητήρια καὶ ἀναγράφων τὰ εὐχαριστήρια.

Εὐχαριστῶ τὴν ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δημιουργήσασάν μοι τὴν ἀνεκκλήτου συγκινήσεως χαρὰν ταύτην, ἡ ὁποία πληροῖ με αὐτὴν τὴν ἱερὰν στιγμὴν.

Κρατῖνοι Κύριοι ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ Αὐτοῦ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, πρόεδρον τῆς ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Σκέποι Κύριοι ὁ Θεὸς τὸν εὐσεβέστατον βασιλέα ἡμῶν Παῦλον, τὴν εὐσεβεστάτην βασίλισσαν ἡμῶν Φρειδερίκην καὶ τὸν εὐσεβέστατον διάδοχον Κωνσταντῖνον, τὴν Κυβέρνησιν τῆς Χώρας ἡμῶν, τὸ Ἔθνος καὶ τὸν φιλόχριστον ἡμῶν Στρατὸν, τὴν ἱερὰν ἡμῶν νῆσον καὶ ἁγιωτάτην Μητροπόλιν Κυθέρων, Λαὸν καὶ Κλήρον, καὶ ὅλα τὰ ἐν τῇ διασπορᾷ, ἡμεδαπῇ καὶ ἄλλοδαπῇ, πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα, πρὸς τὰ ὁποῖα στρέφω τὴν ψυχὴν μου καὶ ἀποστέλλω τὴν εὐλογίαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Μνησθεὶ ὁ εἰς τὸ ἅγιον Αὐτοῦ Πάθος ἀναβαίνων Σωτῆρ ἡμῶν τῶν ψυχῶν τῶν ἁοιδίμων, Μητροπολίτου Μεσσηρίας κυροῦ Μελετίου, γέροντός μου, τοῦ καθηγουμένου τῆς σεβασμίας Μονῆς τῆς μετανοίας μου Γερασίμου Πετρούκη, τῶν ἀειμνήστων καὶ σεπτῶν μου γονέων Εὐαγγέλου πρεσβυτέρου καὶ Παναγιωτίττας, τοῦ ἀναδόχου μου Ἡλία Σκουριώτη καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ, τῶν σοφῶν μου διδασκάλων, εἰς ὁδὸν ὀφείλω τὴν παιδείαν μου, τῶν μεγάλων νεκρῶν μαρτύρων τοῦ διαβοήτου Νταχάου καὶ τῆς γρηναίας Γερμανίδος Ναταλίας Σλόττερ, ποῦ ἐφάνη ἀληθινῇ μάνα καὶ ἐμοῦ καὶ τῶν συναιχμαλώτων μου ἐν Νταχάου ἀδελφῶν Ἑλλήνων.

Εἶη εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου μεγάλου Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τῆς παναγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος, ἣν ὁμολογῶ, ἀνυμνῶ, προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐγεννήθη ἐν Μαγούλα τῆς Σπάρτης ἐκ πατρὸς Ἱερέως. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἔμαθεν ἐν Σπάρτῃ. Ἐσπούδασε Θεολογίαν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Ἀθηνῶν καὶ ἠύρηνε τὰς σπουδὰς του εἰς τὰ Πανεπιστήμια Μονάχου καὶ Λειψίας ἐν Γερμανίᾳ. Διωρίσθη ὡς Καθηγητὴς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καὶ ὀηρέτησεν ἀκολούθως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς Ἱεροκήρυξ Μεσσηνίας, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης. Μελετήσας τὰ ἀρχεῖα τῆς Μητροπόλεως Σπάρτης, ναῶν καὶ μονῶν συνέγραψε τὸ ἔργον του «Ἐκκλησιαστικαὶ σελίδες Λακωνίας». Συνέγραψε ἐπίσης «Τὰ Μνημόσυνα», «Τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ Πάσχα», «Ὁ βιβλιογράφος Παρθένιος, ἐπίσκοπος Βροσθῆνης» καὶ ἄλλας ἐκκλησιαστικὰς καὶ παιδαγωγικὰς μελέτας. Ἐχρημάτισε Διευθυντὴς τῆς Ριζαρίου, Πατριάρχου καὶ Κορίνθου καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων Καλαμῶν, Σπάρτης, Πατριάρχου καὶ Κορίνθου.

Διὰ τὴν δρᾶσιν του ἐν Γερμανίᾳ ἐνεκλείσθη κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1942 εἰς τὰς φυλακάς ἐπὶ τῆς Γκεσταπὸ τῆς Γερμανίας καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον πολιτικῶν δμηρῶν ἐν Νταχάου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἀπέλασις τοῦ Ἑλληνος Ἀρχιεπισκόπου.

Ἀχαλίνωνον, ὡς ἀποδεικνύεται, εἶναι τὸ μένος τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐνεργείας, ποῦ εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστοι καὶ πρὸς τὴν στοιχειωδέστεραν ἀκόμη ἠθικὴν καὶ εὐπρέπειαν. Ἄλλως, δὲν θ' ἀπηλαύνετο, καθ' ὃν ἐντελῶς ἀπαράδεκτον καὶ ἀχαρκτηριστὸν τρόπον ἀπηλάθη, ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Λονδίῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας κ. Καλλίνικος Μαχαιριώτης. Διὰ τοὺς Ἀγγλους Κυβερνήτας, ὡς φαίνεται, οὔτε διεθνῆ νόμιμα ὑφίστανται, οὔτε καὶ νόμιμοι καὶ δεσμευτικοὶ ὑποχρεώσεις. Διότι τοὺς Ἑλληνας ὑπηκόους τοὺς προστατεύει καὶ σύμβασις ἐγκαταστάσεως καὶ ἡ προξενικὴ τοιαύτη τοῦ 1953. Καὶ ὅμως ὅλα αὐτά, ὅπως καὶ ἡ ἱερότης τοῦ σχήματος, παρεβιάσθησαν ἀνευδοκίμως. Θλιβόμεθα βαθῶς διὰ τὴν ὀμὴν καὶ στυγρὴν αὐτὴν βίαν. Ἄλλὰ παρηγορούμεθα, διότι γνωρίζομεν, ὅτι οὐδέποτε αὕτη τελικῶς ἐθριάμβευσεν κατὰ τοῦ παραβιαζομένου δικαίου. Καὶ ὅτι «ἄγγελος Κυρίου ἀνοίγει—πάντοτε—διὰ νυκτὸς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς», ὅπου ἐγκάθειρκτος κρατεῖται ἡ Ἀλήθεια. Ἐκφράζομεν ὅμως καὶ πάλιν τὴν ὀδύνην μας, διότι καθ' ἣν στιγμὴν εὐγενεῖς καὶ φιλελεύθεροι ὄντως τὸ φρόνημα Ἀγγλοὶ βουλευταὶ ἐχαρκτήρισαν τὴν ἐνέργειαν τῆς Κυβερνήσεώς των ὡς βάρβαρον καὶ παράνομον, ἢ ἀδελφῆ Ἀγγλικανικῆ Ἐκκλησία ἐσιώπησε καὶ πάλιν χαρακτηριστικώτατα. Τί ἀναμένει λοιπόν, διὰ νὰ συγκινηθῆ καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν Χριστιανισμόν της καὶ τὰ φιλάδελφα αἰσθήματά της; Μήπως νὰ ὑποσταλῆ πρῶτον ἡ σημαία τῆς Ἐλευθερίας εἰς τὴν Κύπρον; Ἡ μήπως νὰ γίνῃ ἡ μεγαλόνησός μας λεία καὶ σκόλευμα τῶν Τούρκων;

Αἱ ἀνταλλαγεῖσαι ἐπιστολαί.

Τὴν οὐσίαν τῆς Θυμοσόφου Ἑλληνικῆς παροιμίας ὅτι «τὰ κάρβουνα, ἂν τὰ πιάσῃ κανεὶς ἀναμμένα καίεται, καὶ σβυστὰ μούτζουρώνεται», μᾶς ἐνθυμίζει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀγγλοῦ Πριμάτου, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ἄλλαχού». Ἄτονος εἰς ὕψος, καὶ χωρὶς ὑπόβαθρον ἀληθείας καὶ ἀντικειμενικότητος, σπεύδει περιτεχνος καὶ ἐνθυμίζουσα ὄλον τὸν πολύπειρον Ἀγγλικὸν Μακιαβελισμόν, νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα, ἀποφεύγουσα κυριολεκτικῶς τὴν κακοτοπιά. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ γράφων, τὸν ὁποῖον διακρίνει καὶ σύνεσις καὶ ὀξυδέρκεια, ἔχει βαθυτάτην τὴν συναίσθησιν, ὅτι εἰς τὸ Κυπριακὸν ζήτημα ἡ Κυβέρνησις τῆς χώρας του «παρεβίασε τὴν θεησκείαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὰ δόγματα τοῦ Ναοῦ της», ὅπως χαρακτηριστικώτατα εἶπεν ὁ εὐγλωττότερος τῶν Ἑλλήνων ρητόρων μας, ὀμιλῶν προσφάτως εἰς τὴν Βουλὴν.

Ἀντιθέτως ὅλως, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεος, πηγαῖος καὶ ἀπροφάσιτος καὶ πλήρης ἐδρασίας νοῦ, ἐλάλησε ἐκ βαθέων τὴν Ἀλήθειαν. Καὶ με ὕψος ἀκτινοβολοῦν Χριστιανισμόν καὶ Ἐθνικὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀκαμπτον καὶ ὑπερήφανον, ἀλλὰ καὶ με ἐσώτατον βάθος γλυκότητος, ὑπέ-

δειξεν εἰς τὸν Ἀγγλον Πριμᾶτον τὸ βαρύτερον λάθος καὶ τῆς Κυβερνήσεως του, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ τῆς ἰδικῆς του ἐντελῶς ἀπνοῦς — διὰ νὰ μὴν εἴπωμεν ὑποκριτικῆς — στάσεως. Καὶ πᾶσα παρεχόμενη ἡμέρα ἀναδεικνύει τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Δωρόθεον «σηκητῆρα ἔργων καὶ λόγων ρητῆρα» ἔξοχον, ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Τὸ μνημόσυνον τοῦ Παλαιολόγου.

Τὰ Στρατιωτικὰ Νέα, εἰς σειρᾶν ἄρθρων ἐκλεκτοῦ συνεργάτου των, ὀμίλησαν διὰ τὴν καθοσίωσιν τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου.

Παρατηροῦμεν σχετικῶς, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, καὶ ἰδίως μετὰ τὴν Ἑλληνοτουρκικὴν φιλιαν, ἠτόνησεν κάπως ἡ ἀνάμνησις τῆς ὑπερόχου θυσίας τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἥρωος καὶ μάρτυρος τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς ιδέας. Ἐπαυσαν δὲ καὶ νὰ τελοῦνται, ὅπως ἄλλοτε, δημοτελῆ μνημόσυνά του «Ἡ μνήμη, μνήμα ἀνοικτόν, τὸν νοῦν ὀπίσω τρέπει», λέγει κάποιος ἀπὸ τοὺς νεωτέρους μας ποιητὰς. Καὶ ὁ εὐγενικὸς καὶ λεπταίσθητος λαός μας, εἰς τὴν εἰλικρινῆ του προσπάθειαν νὰ δημιουργήσῃ ἀτμόσφαιραν ἐγκαρδιότητος καὶ νέας, ἀδελφικῆς πραγματικῶς, σχέσεις με τοὺς Μεσογειακοὺς μας γείτονας, ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου τῆς ὑπερβολῆς, νὰ διαγράψῃ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν του τὰ γεγονότα, καὶ παραθεωρῶν τὸ χρέος του, νὰ μὴ πενθῆ διὰ τὸν Παλαιολόγον.

Καὶ ὅμως, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι τρία εἶναι τὰ ὑπέροχα ἀθλήματα τῆς Βυζαντινῆς καὶ Ἀτοκράτορας. Πρῶτον, ὅτι ἐπὶ χίλια ὀλόκληρα ἔτη ὑπεράσπισε τὸν Χριστιανισμόν καὶ περιέθαλψε καὶ διέσωσε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Δεύτερον, ὅτι ἐξεπολίτισε τὴν Δύσιν, εἰς τὴν ὁποίαν παρέδωκε τὴν λαμπάδα τῆς Ἑλληνικῆς ἡμερώσεως. Καὶ τρίτον, ὅτι με τὴν ἡρωϊκὴν πτώσιν της καὶ με τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ τελευταίου μας Ἀτοκράτορος, ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ ν' ἀναγεννηθῆ ἡ Ἐθνικὴ μας συνείδησις. Εἶναι λοιπόν, ὁ Παλαιολόγος ὁ ἀναμφισβήτητος νέος γενάρχης τῆς Φυλῆς μας. Καὶ διὰ τοῦτο, τὸ μνημόσυνόν του ἀποτελεῖ χρέος μας ἱερώτατον. Τὸ πένθος μας δι' αὐτὸν δὲν εἶναι οὐτοπικὸς Μεγαλοϊδεατισμός. Οὔτε μέγανχος καὶ ἀνεδαφικὴ ἐπίδειξις. Ἄλλὰ ἐγκώμιον ἀρετῆς. Καὶ ὀφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τὴν μνήμην του. Καὶ πρὸς τὴν ἀγίαν του ὑποθήκην, νὰ συστήσωμεν Κράτος λαμπρότατον, ὄχι ἀπλῶς εἰς τὴν ὀλικὴν του ἐμφάνισιν. Ἄλλὰ κυρίως εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν του. Καὶ αὕτη θὰ εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ μνημοσύνου του, τὸ ὁποῖον ἐλπίζομεν, ὅτι εἰς τὸ μέλλον, δὲν θὰ λείψῃ νὰ τελεῖται, ὅπως καὶ ἄλλοτε.

Ἡ ἀναστολὴ τῶν μικροδανεισμῶν.

Ἡ ἀναζήτησις μέτρων πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ δυσεπιλύτου ὁμολογουμένως οικονομικοῦ προβλήματος, ἀδήγησε τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν Τραπεζικῶν ἐπιτοκίων. Ἀπὸ τὴν ὁποίαν προφα-

νῶς προσδοκᾷ διώγκωσιν τῶν καταθέσεων, καὶ ἀναστολὴν τοῦ ἀποθησαυρισμοῦ εἰς χρυσᾶς λίρας.

Δὲν γνωρίζομεν βεβαίως, ἂν τὸ μέτρον, ὅπως τὸ εὐχόμεθα, θὰ ὑπάρξῃ ἀποτελεσματικόν. Οὔτε καὶ εἴμεθα ἀρμόδιοι νὰ τὸ κρίνωμεν. Δυστυχῶς οἱ οικονομικοὶ νόμοι εἶναι ἀμείλικτοι. Καὶ ἐκδικοῦνται σκληρῶς διὰ τὰς διαπραττομένας ἀπροσύνας. Καὶ δώδεκα ἔτη σήμερον, ἔπειτα ἀπὸ τὴν καθολικὴν χρεωκοπίαν μας, ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ καταθέτουν τὰ τυχόν περισσεύματά τους εἰς τὰς Τραπεζάς. Καὶ ἢ τὰ ἐπενδύουν εἰς ἀκίνητα. Ἡ ἐπεκτείνουν περαιτέρω τὰς ἐπιχειρήσεις των. Οἱ δὲ μισθωτοὶ καὶ οἱ ἐργάται, τὰ χρησιμοποιοῦν, διὰ νὰ βελτιώσουν κάπως τὰς συνθήκας καὶ τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς των. Ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀναιμία τῆς χρηματαγορᾶς μας. Καὶ ἡ στενότης τῶν κεφαλαίων. Καὶ οἱ καταθλιπτικοὶ τόκοι.

Ἄλλ' αὐτὰ, ἐνδιαφέρουν περισσότερο τοὺς οικονομολόγους. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡμεῖς θέλομεν νὰ τολώσωμεν εἶναι ἡ συνεχιζομένη δήμεσις τῶν κεφαλαίων τῶν διαφόρων ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν. Τοῦτο τὸ εὐρίσκομεν καὶ ἀδικον καὶ ἄτοπον. Διότι ὄχι μόνον δὲν συντελεῖ εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς πίστεως εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ μας κοινοῦ, ἀλλὰ ὀλοὺς ἀντιθέτως, κλονίζει πρόοριζα τὴν πεποίθησιν τῶν διαφόρων ἠσφαλισμένων πρὸς τὸ Δημόσιον. Καὶ τοὺς γεννᾷ τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν πικρίαν, ὅτι τὸ ὑστέρημά τους δὲν τοὺς ἀνήκει.

Ἐπιπροσθέτως δέ, ἐμποδίζει τοὺς διαφόρους ὀργανισμοὺς νὰ πραγματοποιῶσιν τὴν εὐεργετικὴν τους κοινωνικὴν ἀποστολήν, μὲ τὴν παροχὴν μικροδανείων πρὸς τοὺς πτωχοὺς των Μετόχους. Τοιοῦτοτρόπως, καταφθάνουν εἰς τὰ γραφεῖά μας ἐπιστολαὶ πτωχῶν ἱερέων τῆς ὑπάλθρου μας, οἱ ὅποιοι μᾶς παρακαλοῦν νὰ ὑψώσωμεν φωνήν, διὰ νὰ συνεχισθοῦν ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. οἱ μικροδανεισμοὶ πρὸς αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι τόσον ἦσαν ἐξυπηρετικοὶ εἰς τὰς ἐμφανιζομένας ἀπροσδοκίτους ἀνάγκας των. Τὴν ὑψώνομεν λοιπόν. Καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας, νὰ εἰσακουσθῶμεν ἀπὸ τοὺς ἀρμόδιους.

Μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον.

Εἰς κοινὴν σύσκεψιν ἐκπροσώπων τῶν Ἐπιμελητηρίων Ἑλλάδος καὶ Ἀραβικῶν χωρῶν, ἐξητάσθησαν, μετὰ προσοχῆς, ὅλα τὰ κοινοῦ ἐνδιαφέροντα οικονομικὰ ζητήματα, καὶ ἀνεζητήθησαν οἱ τρόποι τῆς ἀξήσεως τῶν μεταξύ των ἐμπορικῶν συναλλαγῶν.

Ἡ κοινοπραξία αὐτὴ εἶναι ἀσφαλῶς γεγονός βίαν εὐχάριστον. Διότι καὶ θετικὰς ἀποδόσεις θὰ ἔχῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ φέρῃ πλησιέστερον πρὸς ἀλλήλους τοὺς λαοὺς μας, τοὺς ὁποίους ἀνέκαθεν ἡ θάλασσα τοῦ Αἰγαίου, δὲν τοὺς ἐχώριζε, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον, τοὺς ἦρανε. Ὁ δὲ Ἑλληνισμὸς εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του, ὅπως εἰς τὴν χώραν του. Καὶ ἐκεῖ, κατὰ προτίμησιν, ἐτοποθετεῖ τὰ περισσεύματα καὶ τοῦ πληθυσμοῦ του καὶ τῆς οικονομικῆς του δραστηριότητος.

Εἶθε δέ, μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον, νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἀνασύνδεσις καὶ ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις καὶ τῶν πνευματικῶν μας δεσμῶν καὶ σχέσεων. Αἱ Ὀρθόδοξοι Ἀραβικαὶ Ἐκκλησίαι προέρχονται, ὅπως καὶ ἡμεῖς,

ἀπὸ τὴν αὐτὴν Μεγάλην Μητέρα Ἐκκλησίαν. Κοινοὶ δὲ ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας συνδέουν τοὺς λαοὺς μας, μὲ ἀμοιβαίως προσφιλεῖς καὶ ἱερὰς ἀναμνήσεις. Εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι ἀφ' ὅτου, διὰ περιστατικῶς λόγους, ἐχαλαρώθησαν οἱ μεταξύ ἡμῶν ἀδελφικοὶ δεσμοί, ἢ Ἀνατολὴ καθόλου ἐπῆρξεν ὁ ἀνεμπόδιτος στίβος, εἰς τὸν ὅποιον ἔδρασαν πάσης φύσεως προπαγανδισταί, ἀποβλέποντες εἰς ἴδια τέλη.

Καιρὸς ὅμως, νομίζομεν, εἶναι νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὸ παρελθόν, καὶ νὰ ἀρθοῦν ριζικῶς αἱ ἀσήμαντοι μεταξύ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν παρανοήσεις. Καὶ μὲ σύμπνοιαν, ὁμόνοιαν, συνοχήν, καὶ μὲ ἀδιάπτωτον καὶ μεθοδικὴν συνεργασίαν, νὰ προασπίσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὸν μέγαν θησαυρὸν τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Ἡ ὁποία ὄχι μόνον διεφύλαξεν ἀκήρατον ἐντελῶς καὶ ἀλύμαντον τὴν Εὐαγγελικὴν διδαχὴν. Ἄλλ' ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὸ Φῶς. Καὶ εἶναι ὁ ἀδιάσειτος λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ στηρίξωμεν ἀσφαλέστατα τὴν πνευματικὴν μας οἰκοδομήν. Καὶ τὴν περαιτέρω πολιτιστικὴν σταδιοδρομίαν τῶν ἀδελφῶν λαῶν μας.

Μία ἐκκλησιαστικὴ ἐπέτειος.

Σπανίως ἢ Ἐκκλησία μας εἰς τὸ ἐγγὺς παρελθόν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μίαν ἐπέτειον ἠθικοκοινωνικῆς δράσεως ἀναπτυχθεῖσαν, ἀνδρωθεῖσαν καὶ συντελεσθεῖσαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς, ὅπως ἡ ἐπέτειος τῆς τριακονταετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὀρφανοτροφείων Κερασινίου Πειραιῶς ὁ Ἅγιος Γεώργιος καὶ ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος. Εἰς ἐποχὴν κοινωνικῶς καὶ ἔθνικῶς βεβαρυμένην, λόγῳ τῆς ἐκρίζωσεως μυριάδων ἀδελφῶν μας ἀπὸ τὰς αἰωνοβίους ἐστίας των, καὶ ἐξαιρετικῶν ἐσωτερικῶν ἀναταραχῶν, ὁποία ἦτο ἢ πρὸ τριακονταετίας πολιτικὴ καὶ ἔθνικὴ μας ζωὴ, μὲ τοὺς ἀνάλογους ἀντικτύπους εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν μας ὀργανισμόν, ἤρκεσεν ὁ ζῆλος καὶ ἡ πρωτοβουλία ἐνός ταπεινοῦ λευίτου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ πίστις εἰς τὴν ἀποστολήν του διὰ νὰ φανεθῇ τὸ διδύμον φιλανθρωπικὸν ἔργον τοῦ Κερασινίου, νὰ ριζωθῇ καὶ νὰ ἐπιβιώσῃ ἀνδρούμενον καθ' ἐκάστην μέχρη σήμερον. Καὶ ὁ Κύριος ἠλόγησε τὴν προσπάθειαν καὶ τὴν ἐνίσχυσεν καὶ ἡ Ἐκκλησία σεμνύνεται διὰ τοῦτο.

Καὶ μία ἄλλη ἐπέτειος.

Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἐπίσης συνεπληρώθη πεντηκονταετία ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι». Δικαίως δὲ οὗτος ἀπέσπασε τὴν κοινὴν συμπάθειαν καὶ τὴν κοινὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἔργου του, ὡς καὶ τὰς εὐμενεῖς κρίσεις τοῦ τύπου. Καὶ ἡ Ἐκκλησία» δεδόντως κρῖνουσα τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου τούτου, ἐπαινεῖ τοὺς πρωτεργάτας του. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἰς ἡμέρας ἀσχημῆς διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ δυσκόλους ἐσωτερικὰς περιόδους, μεμονωμένα πρόσωπα, φλεγόμενα ὑπὸ εὐαγγελικοῦ ζήλου, καὶ διάφοροι θρησκευτικοὶ ὄμιλοι, καὶ ἐξωγόννησαν τὸ κήρυγμα καὶ ἀνέπτυξαν ἐπαινετὴν θρησκευτικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν δράσιν. Τοιοῦτον εἰ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ τὴν Συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς 18ης παρελθόντος μηνὸς ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ Α. Μακ. ὁ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεος εἰς ἀναπόκρισιν προσηπικῆς προσκλήσεως πρὸς Αὐτὸν καὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον τοῦ Μακ. Πατριάρχου τῆς Σερβίας κ. Βικεντίου μεταβῆ εἰς Βελιγράδιον κατὰ τὸ 1ον δεκάημερον τοῦ Σεπτεμβρίου, συνοδευόμενος, ὑπὸ δύο Ἱεραρχῶν καὶ τινῶν εἰσέτι κληρικῶν εἰς ἀναπόδοσιν τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου τῶν Σέρβων καὶ τῆς Συνοδείας Αὐτοῦ.

— Κατὰ τὴν Αὐτὴν ὡς ἄνω Συνεδρίαν ὁμοφώνως ἡ Ἱ. Σύνοδος, εἰσηγηθέντος τοῦ Σεβ. Μητροπ. Φθιώτιδος κ. Ἀμβροσίου ἐξέφρασεν τῷ Μακαριώτατῳ Προέδρῳ αὐτῆς Προκαθημένῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἀρχιεπισκόπῳ κ. Δωρόθεῳ τὰ συγχαρητήρια αὐτῆς καὶ τὸν ἔπαινον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν διάθεσιν τῶν ἐκ τῆς ἐκδόσεως ἀδειῶν καὶ διαζυγίων νομίμων δικαιωμάτων αὐτοῦ τῆς Ἱδρυσιν καὶ συντήρησιν Νοσοκομείου ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν ἐν αὐτῷ περιθαλψῆν τῆς υγείας κληρικῶν.

— Κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 20ης ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπένευμε τὸν ἔπαινον τῆς Ἐκκλησίας μεθ' ὁμοφώνων ἀπόφασιν Αὐτῆς εἰς τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Λήμνου κ. Διονύσιον διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ καταβαλλόμενας φιλοτίμους ὑπηρεσίας διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Κυπριακῆς ἱερᾶς ὑποθέσεως. Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τῶν πρώτων σχεδὸν ἡμερῶν τῆς ἀναρρήσεως αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον προσέλαβε τὸν διαληφθέντα ἱεράρχην ὡς ἀντιπρόεδρον τῆς ὑπὸ τὴν Προεδρείαν Αὐτοῦ διατελούσης Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἑνώσεως Κύπρου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω Συνεδρίαν ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου συνεκροτήθη Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Φθιώτιδος κ. Ἀμβροσίου, Σάμου κ. Εἰρηναίου καὶ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Δαμασκηνοῦ πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος ἀνεγέρσεως μνημείου ὑπὲρ τῶν πεσόντων κληρικῶν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

— Κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 18ης παρελθόντος ἐξεφράσθη ὁ ἔπαινος τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς τὸν Ἀρχιγραμματέα Αὐτῆς Πανσο. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομον Θέμελιν ἐπὶ τῇ μερίμνῃ καὶ ἐπιστάσει αὐτοῦ ἐκδόσει τοῦ Α' τόμου τῶν Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων τῶν ἐτῶν 1901 ἕως 1933, καὶ ἐπὶ τῷ καταρισμῷ λεπτομερεστάτου Εὐρητηρίου τῆς ὕλης τῶν ὡς ἄνω Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων. Ἐπίσης συνεχάρη τῷ Πανσο. Ἀρχιμ. Εὐδοκίμῳ Μαυρικῇ διὰ τὴν ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ Ἀρχείου συλλογὴν τῶν Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 868/9-6-56 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ἡ Ἱ. Σύνοδος, προκειμένου περὶ τῶν μυστικῶν ἀναγινωσκομένων εὐχῶν ἐπ' ἐκκλησίας, παρακαλεῖ αὐτοὺς, ὅπως διατάξωσι τοὺς παρ' αὐτοῖς κληρικούς «ἵνα ποιῶνται τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὡς εἰρηται εὐχῶν μυστικῶς» καὶ οὐχὶ εἰς ἐπήκουσιν τοῦ ἐκκλησιασμάτους. Τὸ κείμενον τῆς ἐγκυκλίου ταύτης δημοσιεύεται εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 869/13-7-56 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς Σεβ. Ἱεράρχας κοινοποιεῖ τὸ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 14731/23-3-56 ἔγγραφο τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης δι' οὗ οἱ Ὀρθόδοξοι ἱερεῖς δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκδίδωσι βεβαιώσεις σχετικὰς «μὲ τὴν οἰκογενειακὴν καὶ Ἀστικὴν κατάστασιν τῶν χιλιαστῶν».

ναὶ καὶ τὸ ἔργον ποὺ ἐπετέλεσε καὶ ὁ θρησκευτικὸς καὶ φιλανθρωπικὸς Σύλλογος «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι».

Δέον ὁμως, ἐξ ἀφορμῆς τῆς πεντηκονταετοῦς ἐδντουῦς δρασεως τοῦ Συλλόγου «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι», νὰ τοισθῆ, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ γίνῃ συνειδήσις εἰς ὅλους, ὅτι ἐπιβάλλεται στενὴ ἐπαφὴ καὶ συνεργασία μετὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας μας, ἵνα μὴ μερίζεται ὁ οἶκος τοῦ Χριστοῦ, καὶ σπαταλῶνται ἀκόπως αἱ δυνάμεις τῆς Ἐκκλησίας.

Ο.Δ.Ε.Π. Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἀπεφασίσθη, ὅπως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπιδιώξῃ διὰ προσωπικοῦ διαθίματος πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν δικαίαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας λύσιν τοῦ ἐκκρεμοῦντος ἀπὸ ἐτῶν θέματος τοῦ χώρου τῶν πρώην Στρατιωτικῶν Παραπηγμάτων, τὸν ὁποῖον ὑπεχρεώθη ἡ Ἐκκλησία νὰ μεταβιβάσῃ πρὸς τὸ Ταμεῖον Μονίμων Ὀδοστρωμάτων ἀντὶ 63 ἑκατομμυρίων προπολεμικῶν δραχμῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμως οὐδὲ δραχμὴ κατεβλήθη μέχρι σήμερον εἰς τὸν Ο.Δ.Ε.Π., ἐνῶ ὀλόκληρος σχεδὸν ὁ χώρος διετέθη ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐναντι σοβαρῶν ἀνταλλαγμάτων. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ὅπως ἐπισπευσθῆ ἢ προκήρυξιν διεθνούς διαγωνισμοῦ διὰ τὴν τουριστικὴν ἀξιοποίησιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῆς περιοχῆς Βουλιαγμένης. Πρὸς τοῦτο ἀνέλαβεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὅπως συνηνοθηῆ μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας διὰ τὴν ψήφισιν τοῦ καταρτισθέντος ἀπὸ μηνῶν σχετικοῦ σχεδίου νόμου.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Δωρόθεος τελῆσαις ἀγιασμοῖν τῇ 17 λήξαντος μηνὸς καὶ ὥραν 11ην π.μ. ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ κατὰ τὸν βομβαρδισμόν τῆς 11 Ἰαν. 1944 τελείως καταστραφέντος καὶ ἐκ θεμελίων νῦν ἀνεγειρομένου καθεδρικοῦ ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ Πειραιῶς. Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Π. Λεβαντῆς, ἡ Ὑπουργὸς τῆς Προνοίας κ. Α. Τσαλδάρη, ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Δ. Ἀλιμπράντης, ἀρχηγοὶ κομμάτων, οἱ βουλευταὶ Πειραιῶς οἱ Δήμαρχοι Πειραιῶς καὶ τῶν γειτονικῶν δήμων, τὰ προεδρεῖα τῶν ἐπιστημονικῶν, ἐμποροβιομηχανικῶν καὶ ἐργατικῶν ὀργανώσεων καὶ πλήθος κόσμου.

— Τῇ 18ῃ λήξαντος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶχε σύσκεψιν τῇ 22ῃ λ. μηνὸς μετὰ τῆς Ὑπουργοῦ Προνοίας κ. Α. Τσαλδάρη, τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀλιβιζάτου καὶ τοῦ κ. Τσάκωνα.

— Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Δωρόθεος ἔλαβε συγχαρητήριον ἐπιστολὴν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου τρ. ἔ. ἐπὶ τῇ ἀναρρῆσει τοῦ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τοῦ τ. Βασιλέως τῆς Γιουγκοσλαβίας Πέτρου, εἰς ὃν καὶ ἀπήντησε εὐχαριστῶν.

— Κατὰ τὸ διαρροῦσαν 15ῃ ἡμέρῳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν: τοῦ κ. Κανελάκη Γραμματέως τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν: Ἰωαννουπόλεως κ. Νικοδήμου Κρήτης κ. Εὐγενίου καὶ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Ἀπαμείας κ. Ἰακώβου Βίρβου τῶν Ὑπουργῶν: Παιδείας κ. Λεβαντῆ, κ. Δαβάκη καὶ τοῦ Ὑφυπουργοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. Σκέφερι τοῦ τ. Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κανελλοπούλου τῶν βουλευτῶν κ. κ. Δρούλια, Σκορδίλη, Παπαπολίτη, Σαββοπούλου, Βαρδιογιάννη, καὶ τοῦ τ. βουλευτοῦ κ. Μητόπολα τῶν Καθηγητῶν κ. κ. Α. Φιλιππίδη, Μπόνη, Ἀλιβιζάτου τοῦ Δημάρχου Λαρίσης κ. Χατζηγιάνη, καὶ τοῦ τ. Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Νικολοπούλου τοῦ κ. Μιχαλακοπούλου, Δ/ντοῦ τῆς Σχολῆς «Ἐργάνη Ἀθηνᾶς» τῶν κ. κ. Davis καὶ Τρουλλινοῦ, Διευθυντῶν τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν τῆς κ. Ζαλοκώστα τοῦ κ. Πέππα, Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου τοῦ κ. Φαρροῦ, Συμβούλου Ἐπικρατείας τοῦ κ. Φραγκοῦλη, Ἀντιπροέδρου Νομ. Συμβουλίου, τοῦ δικηγόρου κ. Κουμανταρέα καὶ τοῦ κ. Βαρυμπομπιάτου, Προέδρου τοῦ Ἰδρύματος τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν».

Εἰς προηγούμενον φύλλον ἡμῶν ἀνεκοινώσαμεν τὰς ἐνεργείας τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Δωρόθεου διὰ τὸ γνωστὸν ζήτημα τῆς ἀκρωτέσεως τοῦ Νόμου τοῦ ἀναγνωρίζοντος τὸν Μασσονισμόν. Ἡδὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὑπεβλήθη τὴν 15ην Ἰουλίου τρ. ἔ. ἐρώτησις πρὸς τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν Βουλὴν ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ Λαρίσης κ. Γρηγ. Ε. Παπαστεργίου.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ίερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Θεολογική Σχολή. Ἡ Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς Συνεδρίασιν τῆς 11 π. μηνὸς ἐξέλεξε παμψηφεί τακτικὸν Καθηγητὴν αὐτῆς τὸν ἄχρι τοῦδε ἕκτακτον αὐτῆς Καθηγητὴν κ. Ἀθανάσιον Χαστούπην εἰς τὴν ἔδραν τῆς «Εἰσαγωγῆς καὶ Ἑρμηνείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης» ἐκ τε τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς μεταφράσεως τῶν Ἑβδομήκοντα.

Κατὰ τὴν ἴδιαν συνεδρίασιν ἐξέλεξε ἐπίσης ἕκτακτον Καθηγητὴν αὐτῆς μὲ τριετὴ ἐντολήν διὰ τὴν Α' ἔδραν τῆς Εἰσαγωγῆς καὶ Ἑρμηνείας τῆς Κ. Διαθήκης τὸν Ὑφηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Σάββαν Ἀγουρίδην.

Ίερά Μητρόπολις Σάμου

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Σάμου, ὅτε ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους, ἔγιναν τελεταὶ τῶν Κατηχητικῶν σχολείων τῆς Ἐπαρχίας. Ἐλειτούργησαν δὲ καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐμπειαν καὶ παρακολούθησιν τοῦ Σεβ. Σάμου κ. Εἰρηναίου 95 ἐν ὄλῳ Κατηχητικᾷ Σχολεῖα, μὲ σύνολον φοιτησάντων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν 5.200, ἐναντι 88 Κατηχητικῶν Σχολείων τοῦ παρελθόντος ἔτους μὲ 4.500 μαθητάς.

Ίερά Μητρόπολις Κυθέρων

Καθ' ἃ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθέρων ἔφθασεν εἰς Κύθηρα τὸ ἑσπέρας τῆς Μεγ. Τετάρτης. Ἐδεξιώθησαν αὐτὸν ὁ Ἱ. Κλήρος, αἱ Ἀρχαὶ καὶ ὁ λαὸς εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἁγ. Πελαγίας. Εἶτα ἀνῆλθεν εἰς Ποταμόν, ὅπου ἐπεφυλάχθη αὐτῷ θερμὴ ὑποδοχὴ ψαλείσσης δοξολογίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ τῆς Ἱαριωτίσσης. Ἀκολουθῶς προεπέμφθη ἐκ Ποταμοῦ καὶ μετέβη εἰς Χώραν. Ἐκεῖ ἐγένετο εἰς αὐτὸν θερμὴ ὑποδοχὴ. Ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως ἐγένετο τὴν ἐπομένην, Μεγάλην Πέμπτην, ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τοῦ Ἑσταυρωμένου, ὅτε καὶ ἐξεφώνησε τὸν εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύμενον ἐνθρονιστήριον λόγον του.

— Λαμπρῶς ἐωρτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου ἐν Κυθήροις. Ἐψάλη δοξολογία ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τοῦ Ἑσταυρωμένου χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυθέρων Κου Μελετίου. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν Κοινοτήτων ἐκ τῆς Νήσου, ὁ Κλήρος καὶ πλῆθος λαοῦ.

— Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἱδρύσε καταθέσασα τὸν θεμελίον λίθον πρὸ τριετίας ἐν Λαμπρῶν Νοσοκομείου ἐν Ποταμῷ. Ἐφέτος ἐτελέσθησαν ἐν συναγερωῶ ὀλοκλήρου τῆς νήσου μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας αὐτοῦ.

Τῆς ὄλης τελετῆς καὶ ἑορτῆς προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυθέρων Κος Μελέτιος μετὰ τοῦ Ἱεροῦ τῆς Νήσου Κλήρου. Τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαίνιων προηγῆθη ἡ Θ. Λειτουργία ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ Ποταμοῦ τῆς Ἱαριωτίσσης καὶ ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον εἰς τοὺς μεγ. ἐυεργέτας τῆς νήσου καὶ τοῦ νοσοκομείου.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ίερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς

Θεολογικὴ Σχολή. Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ τῆς ἐν Βοστώνῃ Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἀρκετὰς ἑβδομάδας μετὰ τὴν ἑναρξιν τῶν μαθημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, ὡς Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φοιτητὰς διὰ τὴν μεγαλειώδη Ἱστορίαν τοῦ Γένους ἡμῶν, χαρακτηριστὰς τὴν συμβολὴν τῶν Πατέρων μας εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς τὸ σπουδαιότερον δείγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ κατορθώματος. «Τὸ Βυζάντιον, εἶπε, ἔγινε ὄχι μόνον ἡ κοιτίς τῆς ἐκκινήσεως τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ πηγὴ τῆς Χριστιανικῆς διαφωτίσεως». Κατόπιν τῶν

λόγων τοῦ Θεοφιλεστάτου διὰ τῶν ὁποίων κατεδείχθη ἡ μεγάλη ἀνάγκη πρὸς δημιουργίαν Ἱεραποστολικῆς κινήσεως πρὸς διάδοσιν τῆς Ὀρθοδοξίας ὡς αὕτη διτηρήθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, οἱ φοιτητὰς τῆς Σχολῆς ἱδρυσαν τὴν Ἱεραποστολικὴν τῶν Ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς καὶ ἡ ὁποία Ἑλληνιστὶ μὲν θὰ ὀνομάζεται: Ἑλληνορθόδοξος Ἱεραποστολικὴ Ὀργάνωσις «Ὁ Τίμιος Σταυρός», Ἀγγλιστὶ δὲ: Greek Orthodox Missionary Society «The Holy Cross».

Μετὰ ταῦτα κατηρτίσθη Καταστατικόν, τὸ ὁποῖον ἐπεκύρωσε ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Μιχαὴλ δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐξελέγησαν οἱ Ἀξιωματοῦχοι αὐτῆς.

Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τοῦ σώματος τῶν φοιτητῶν συνηθροίσθησαν ὑπὲρ τὰ 1.000 δολλάρια ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς Ἱεραποστολῆς. Αἱ συνεισφοραὶ ὑπὲρ τῆς κινήσεως αὐτῆς συνεχίσθησαν ὑπὸ διαφόρων.

Εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς κινήσεως ταύτης ὑπάρχει σχέδιον ὅπως προσφερθῇ βοήθεια εἰς θρησκευτικὰ εἶδη καὶ εἰς χρήμα: Ἴον πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Κορέας καὶ τῶν Φιλιππίνων ὡς πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Οὐγγάριας Ἀφρικῆς, καὶ 3ον Ὅπως δαπάναις τῆς Ἱεραποστολικῆς Ὀργάνωσεως προσκληθῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν δύο Κορεάται νεοὶ διὰ νὰ προετοιμασθῶν ὥστε ἐπιστρέφοντες νὰ συνεχίσουν τὴν Ἱεραποστολικὴν κίνησιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν.

Τὸ δνεῖρον τῶν φοιτητῶν εἶναι ὅπως ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ἱδρυθῇ Ἱεραποστολικὸς σταθμὸς κάπου εἰς τὴν Ἁπῶ Ἀνατολήν. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεοφιλέστατον Σχολάρχην καὶ προσωπικῶς ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσειαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν ἱδρυσιν ταύτην καὶ ὑλόγησε τὸ ἔργον αὐτῆς.

ΡΩΣΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ

Καθ' ἃ γράφει τὸ ἐν Μονάχῳ τῆς Γερμανίας ἐκιδόμενον περιοδικὸν «Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς» (τεύχος Μαρτίου—Ἀπριλίου 1956), ἐπίσημον ὄργανον τῆς ἐν Γερμανίᾳ Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου ἐπισκοπῆς, τὴν 30ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. πρόκειται νὰ συνέλθῃ εἰς τὴν Νέα Ὑόρκην τῆς Ἀμερικῆς ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἐν τῇ ὑπερῷα Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας θὰ παραστοῦν ὄχι μόνον οἱ εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας καὶ τὸν Καναδᾶν ὑπηρετοῦντες Ρῶσοι ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς ἄλλας χώρας εὐρισκόμενοι τοιοῦτοι. Ὡς γνωστὸν, ἡ ἐν τῇ ὑπερῷα Ρωσικῆ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει ἀρχιερεῖς, ἐκτὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ Καναδᾶ, καὶ εἰς τὴν Βραζιλίαν, τὴν Ἀργεντινὴν, τὴν Χιλίην, τὴν Βενεζουέλαν, τὴν Εὐρώπην, τὴν Αὐστράλιαν καὶ τὴν Ἀφρικὴν. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θὰ ἀσχοληθῇ μὲ τρεχοῦσας φάσεις ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, τὸν τρόπον τῆς Ὀργάνωσεως τῆς ἐν τῇ ὑπερῷα Ἐκκλησίας καὶ τὴν σύνταξιν γενικῶν πνευματικῶν καὶ διοικητικῶν δηγηγιῶν πρὸς ἀπαντας τοὺς ἱερεῖς.

— Τὸ ἴδιον περιοδικὸν γράφει, ὅτι τὴν 12 Ἰουλίου ἐ. ἔ. συμπληροῦται ἡ πεντηκοστὴ ἐπέτειος τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς ἐν τῇ ὑπερῷα Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Μητροπολίτου Ἀναστασίου. Τὸ σπάνιον ἰωβηλαῖον αὐτὸ δὲν θὰ ἑορτασθῇ κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἀναστασίου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁμοῦ αὐτῇ θὰ ἐκδοθῇ πανηγυρικὸς τόμος περιλαμβάνων ἐγκυκλίου καὶ λόγους τοῦ Μητροπολίτου Ἀναστασίου πού ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὰ ἔτη τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν παραμονῆς του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Καθ' ἃ γράφει ἡ «Μπόρμπα» τοῦ Βελιγραδίου εἰς τὸ φύλλον τῆς 3 Ἰουνίου 1956, εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν Ὀρθοδόξων ἱερέων τῆς ἐπισκοπῆς Σουμαντίας, ἡ ὁποία συνῆλθε τὴν 2αν Ἰουνίου ἐ. ἔ. εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀραντζέλοβατς, ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν Ὀρθοδόξων ἱερέων Γιουγκοσλαβίας πρωθιερεὺς Μίλαν Σμιλιανιτς εἶπεν, ὅτι εἶναι ἐξουσιοδοτημένος νὰ δηλώσῃ «ὅτι τὸ Κράτος θὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ τοῦδε τὴν καταβολὴν τοῦ ποσοστοῦ τῶν χρημάτων, τὸ ὁποῖον ἐπλήρωνον διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν τῶν οἱ ἴδιοι οἱ ἱερεῖς».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Αριθ. } Πρωτ. 1353
} Διεκπ. 967

'Αθήνησι τῆ 9ῃ 'Ιουνίου 1956.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 868

Πρὸς τοὺς Σεβασμοτάτους 'Ιεράρχας
τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος

'Υπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ Καταστατικοῦ χάριτος τῆς 'Εκκλησίας, ὑποχρεοῦται ἡ 'Ιερά Σύνοδος, ἵνα ἐπιβλέπη εἰς τὴν ἀκριβῆ τέλει τῶν εἰς τὴν θείαν λατρείαν ἀφορῶντων, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς διατηρήσεως ἐν αὐτῇ τῶν παραδεδομένων καὶ κοινῇ ὑπὸ τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας παραδεδομένων καὶ ἐπὶ τῆς τῆς 'Αποστολικῆς παραγγέλιμα-τος «πάντα εὐσημῶνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω».

Τῷ καθήκοντι τούτῳ στοιχοῦσα ἡ 'Ιερά Σύνοδος, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ἀριφανοῦς συνηθείας κληρικῶν τινῶν, ἀναγινωσκόντων μεγαλοφῶνως τὰς εὐχὰς τῆς θείας Λειτουργίας καὶ λοιπῶν ἱερῶν Μυστηρίων, παρὰ τὰ ἐν τοῖς λειτουργικῶς οἰκείοις βιβλίοις σημειούμενα καὶ διατασσόμενα περὶ «μυστικῆς» αὐτῶν ἀναγνώσεως.

Τούτου ἕνεκεν, ἤχη εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ παρακαλέσῃ ὑμᾶς, διὰ τῆςδε τῆς 'Εγκυκλίου αὐτῆς, ἵνα δι' ἐγκυκλίου ὑμῶν αὐστηρῶς διατάξῃτε τοῖς παρ' ὑμῖν κληρικοῖς, ἵνα ποιῶνται τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὡς εἴρηται εὐχῶν «μυστικῶς» καὶ οὐχὶ εἰς ἐπήκοον τοῦ ἐκκλησιασμάτος.

Θεωροῦσα δὲ τὸ ζήτημα τούτο ἀφ' ἐνὸς μὲν ὡς ζήτημα εὐταξίας ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν λειτουργικὴν παράδοσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς θέμα παιδαγωγίας ἐν τοῖς ἀφορῶσιν εἰς τὰ τῆς θείας λατρείας, ἀξιοῖ τὴν πιστὴν παρακολούθησιν τῆς Συνδικτικῆς ταύτης ἐντολῆς, πρὸς ἀπαρέγκλιτον αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐφαρμογῆν. 'Επὶ τούτοις ἀπεφασίσθη, ὅπως ὁ 'Απόστολος καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκωνται ἐμμελῶς, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅπως μὴ συντελήῃ ἡ ἐμμελής ἀνάγνωσις εἰς βλάβην τῆς ἐννοίας τοῦ ἱεροῦ κειμένου.

- † 'Ο 'Αθηνῶν Δωρόθεος, Πρόεδρος
- † 'Ο Βεροῖας καὶ Ναούσης 'Αλέξανδρος
- † 'Ο Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου Χρυσόστομος
- † 'Ο Φθιώτιδος 'Αμβρόσιος
- † 'Ο 'Υδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Πρόκοπιος
- † 'Ο Σάμου καὶ 'Ικαρίας Εἰρηναῖος
- † 'Ο Σερῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος
- † 'Ο Λαρίσης Δημήτριος
- † 'Ο 'Αρτης Σεραφεῖμ
- † 'Ο Τριφυλίας καὶ 'Ολυμπίας Δαμασκηνός
- † 'Ο 'Ιερισσοῦ, 'Αγ. 'Ορους καὶ 'Αρδαμερίου Κυπριανός
- † 'Ο Κεφαλληνίας 'Ιερόθεος
- † 'Ο Λήμων Διονύσιος

'Ο 'Αρχιεραρχία
(τ. σ.) 'Αρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Δρος Δ. Καλλιμάχου, Πῶς καὶ διατὶ θριαμβεῖ οἱ 'Αμερικανοί. Νέα 'Υόρκη 1956. Τόμοι 2. Σελ. 509.

Γλαφυρότατοι εἰς τὴν διατύπωσιν καὶ ρωμαλεώτατοι εἰς τὴν σκέψιν ἦλθαν προσφάτως νὰ με συναντήσουν οἱ δύο μετὰ χεῖρας καλαίσθητοι τόμοι τοῦ ἐν τῷ νέφ κόσμῳ ἀπὸ πολλὰς δεκαετίας δρώντος θαλεροῦ πρεσβύτου καὶ σεβαστοῦ φίλου, τοῦ Δρος Δ. Καλλιμάχου 'Ο π. Καλλιμάχος δὲν εἶναι ἀγνωστος εἰς τὸν 'Ελληνισμὸν τῆς τελευταίας πενήκονταετίας, καθ' ὅσον ὑπερέτησεν ἐνθουσιωδῶς τὴν 'Εκκλησίαν τῆς 'Ελλάδος, τὴν τῆς 'Αλεξανδρείας καὶ νῦν δρᾷ με ἐθνικὸν ζῆλον τὴν 'Εκκλησίαν 'Αμερικῆς. Λαβὼν μέρος εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους ὑπερέτησεν τιμῶς τὸ ἔθνος. Δεξιὸς ἐξ ἄλλου χειριστῆς τοῦ καλάμου συνέγραψε πλῆθος ἔργων καὶ ἐνεθουσίασε τοὺς ἀναγνώστας αὐτῶν εἰς διὰ τὰ πλάτη τῆς ὑδρογείου, ὅπου ὀμιλεῖται ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Προικισμένος με φυσικὴν ἰκανότητα προσαρμοστικότητος, ὅπου δρᾷ, ἀλλὰ καὶ με σπανίαν διορατικότητα, ὄζειν παρατήρησιν καὶ διεύθυνσιν εἰς τὰ περίεξ αὐτοῦ κοινωνικὰ φαινόμενα, ἢ το ὁ πλέον κατάλληλος νὰ ἀσθανθῇ τὰς δυνάμεις ἐκείνας, αἱ ὅποιαι σφυρηλατοῦν σήμερον τὸ μεγαλεῖον τῆς πέρας τοῦ 'Ατλαντικοῦ φιλοξένου διὰ μεριάδας ὁμογενῶν χώρας τῶν 'Ην. Πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς. Τὰς δυνάμεις αὐτάς, τὰς ὀρθοκεντρικὰς καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, παρέχει εἰς τὴν μεγαλειώδη σύνθεσιν τῶν δύο μετὰ χεῖρας τόμων διὰ τοὺς ὁμογενεῖς τῆς 'Αμερικῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα ἀναγνώστην. Τὸ πλῆθος τῶν παρατηρήσεων, ὁ πλοῦτος τῶν σκέψεων, ἡ βαθεῖα παρατήρησις, ἡ ὀρθὴ κρίσις, πάντα ταῦτα, συναδελφούμενα με τὴν γλαφυρότητα τῆς διατυπώσεως καὶ τὸ καλλιπὲς τῆς γλῶσσης, καθίσταν τὸ ὄγκωδες τοῦτο ἔργον ἐπαγωγὸν καὶ ὠφέλιμον διὰ πάντα ἀναγνώστην. 'Ο 'Ελληνισμὸς τῆς 'Αμερικῆς ὀφείλει πολλὰ εἰς τὸν π. Καλλιμάχον. Μυρία δὲ εἶναι ἡ εὐχὴ, ὅπως διατηρεῖται ὑγιῆς, ἵνα συνεχίσῃ ἐπὶ μῆκιστον τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ ἔργον ἐν τῷ νέφ κόσμῳ.

Σοφοκλῆς Δ. Δώλης
'Υφηγητῆς

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Δρος Δ. Καλλιμάχου, Πῶς καὶ διατὶ θριαμβεῖ οἱ 'Αμερικανοί. Νέα 'Υόρκη 1956. Τόμοι Α', σελ. 253. Τόμοι Β', σελ. 256.

Κ. Μουρατίδη, 'Η μοναχικὴ ὑπακοὴ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ 'Εκκλησίᾳ. 'Εν 'Αθήναις 1956. σελ. 123.

Στόγιαν Γκόσεβιτς, 'Η περὶ θείας χάριτος διδασκαλία 'Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. 'Εν 'Αθήναις 1956. σελ. 95.

Γ. Κορναράκη, Χριστιανικὴ ἀγωγή δράσεως ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν καὶ μεθόδων τῆς νέας ἀγωγῆς ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀγωγῇ. 'Αθήναι 1956. Σελ. 101.

Κ. Τσατάλου, Πίστις καὶ γνώσις. 'Αθήναι 1953. Σελ. 57.

Μητροπολ. Περγάμου 'Αδαμαντίου, Φῶς καὶ Ζωή. 'Ομιλίαι καὶ λόγοι. (Μέρος Α' καὶ Β'). 'Αθήναι 1956. σελ. 391.

'Αρχιμ. Μεθοδίου Φούγια, 'Αρχιεραρχία τῶν Πατριαρχείων 'Αλεξανδρείας καὶ τῆς 'Αγίας Συνόδου, 'Ιστορία τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας ἐν διασπορᾷ. Τόμοι Α'. Δυτικὴ καὶ Κεντρικὴ Εὐρώπη. 'Αλεξάνδρεια 1956. σελ. 200.

Θ. Κ. Σπεράντζα, Αἱ κατακόμβαι τῆς Μήλου. 'Εν 'Αθήναις 1956. Σελ. 32.

Γ. Α. Τσουκάντα, 'Ο λατρωμάντης Μελάμπους καὶ τὸ ψυχροσύνπλεγμα τοῦ 'Ιφίλου. 'Η ψυχναλὺση στοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. 'Αθήναι 1955. Σελ. 27.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Η ἐπίδρασις τῆς Διονυσιακῆς λατρείας εἰς Προϊτίδες καὶ ὁ Μελάμπους. Πρόλογος Σήφη Κόλια. 'Αθήναι 1956. Σελ. 16.

Κ. Κούρκουλα, Κογχύλια ἀπὸ τὴν Τιβερίδα. 'Ομιλίαι καὶ λόγοι ἐπὶ τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων. 'Αθήναι 1956. Σελ. 190.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Υδωρ ἐκ Πέτρας. 'Ομιλίαι καὶ λόγοι ἐπὶ τῶν 'Αποστολικῶν ἀναγνώσμάτων. 'Αθήναι 1955. Σελ. 196.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Τελευταῖαι ἡμέραι εἰδήσεων διὰ τὴν «Ἐκκλησίαν» εἶναι ἡ 10ῃ καὶ ἡ 25ῃ ἐκάστου μηνός.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θ. Σπεράντσα, Ὁ Παῦλος ἐν Ἀθήναις.

Ἐπίσημος ἀλληλογραφία, Περὶ τῆς Κύπρου.

Εἰρηνικά Γράμματα, τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ἀλεξίου, καὶ τοῦ Πατριάρχου Γεωργίας Μελχισεδέκ.

Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας, Τὸ μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας σχίσμα.

Σεβ. Μητρ. Κυθήρων κ. Μελετίου, Ἐνθρονιστήριος Λόγος.

Παρατηρήσεων στήλη, Ἡ ἀπέλασις τοῦ Ἑλλήνος Ἀρχιμανδρίτου. Αἱ ἀνταλλαγεῖσαι ἐπιστολαί. Τὸ μνημόσυνον τοῦ Παλαιολόγου. Ἡ ἀναστολή τῶν μικροδανεισμῶν. Μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον. Μία ἐκκλησιαστικὴ ἐπέτειος. Καὶ μία ἄλλη ἐπέτειος.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Ἐγκύκλιος τῆς Ἱεραῆς Συνόδου.

Βιβλιοκρισία.

Βιβλιογραφία.

Οἱ ἱερεῖς, ἀπευθύνεσθε πάντοτε ἀνεκδοιάστως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ πᾶν ζήτημα ποῦ σᾶς ἀπασχολεῖ. Ἀπάντησιν θὰ λαμβάνετε ἀμέσως διὰ τοῦ «Ἐφημερίου».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς «Ἐκκλησίας» ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δημοσιεύηται εἰς τὸν «Ἐφημερίον».

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Ἄρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόστα, ὅπως, ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικὰ πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἄρτης.

Ἐν Ἄρτῃ τῇ 19ῃ Μαΐου 1956

† Ὁ Ἄρτης Σεραφεῖμ.

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὰς ἐφημεριακὰς θέσεις: 1) Γεννήσεως Θεοτόκου, Φυτόκου, 2) Ζωοδόχου Πηγῆς, Μετοχίου, 3) Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ζουριχτίου, 4) Ἁγίου Γεωργίου, Καπούρνης, 5) Ἁγίων Ἀποστόλων Κωφῶν, 6) Ἐπαπαντῆς, Βενέτου, 7) Ἁγίας Κυριακῆς, Ζαγοράς, 8) Ἁγ. Ἀθανασίου, Νηλείας, 9) Ἁγίου Ἀθανασίου, Ἀνηλίου, 10) Ἁγίων Θεοδώρων Πτελεοῦ καὶ 11) Ἁγίας Παρασκευῆς Κελεμενίου, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ προμνησθέντος Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Βόλῳ τῇ 7 Ἰουνίου 1956.

† Ὁ Δημητριάδος Ἰωακείμ.

Ἱερά Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536)1954 «περὶ ρυθμίσεως τῶν Ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κλπ.», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Α. Ν. 540)194 «περὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως», τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ὁρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Ἀναπλάδων—Λευκίμης Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας.

Περισσότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Ἡ παρούσα κοινοποιηθῆτω μερίμνῃ τοῦ οἰκείου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, δι' ἀναγνώσεως ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ θυροκαλλήσεως ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, καὶ δημοσιεύθητω εἰς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ἁγίος Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος».

Ἐν Κερκύρῃ τῇ 12 Ἰουνίου 1956.

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος.

Ἱερά Μητρόπολις Κυθήρων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46, 47, 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 καὶ 540)1945 «περὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἐνοριακοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρβουνάδων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόστα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ δικαιολογητικὰ, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Κυθήροις τῇ 15ῃ Ἰουνίου 1956

† Ὁ Κυθήρων Μελέτιος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰασιῶ 1.